Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

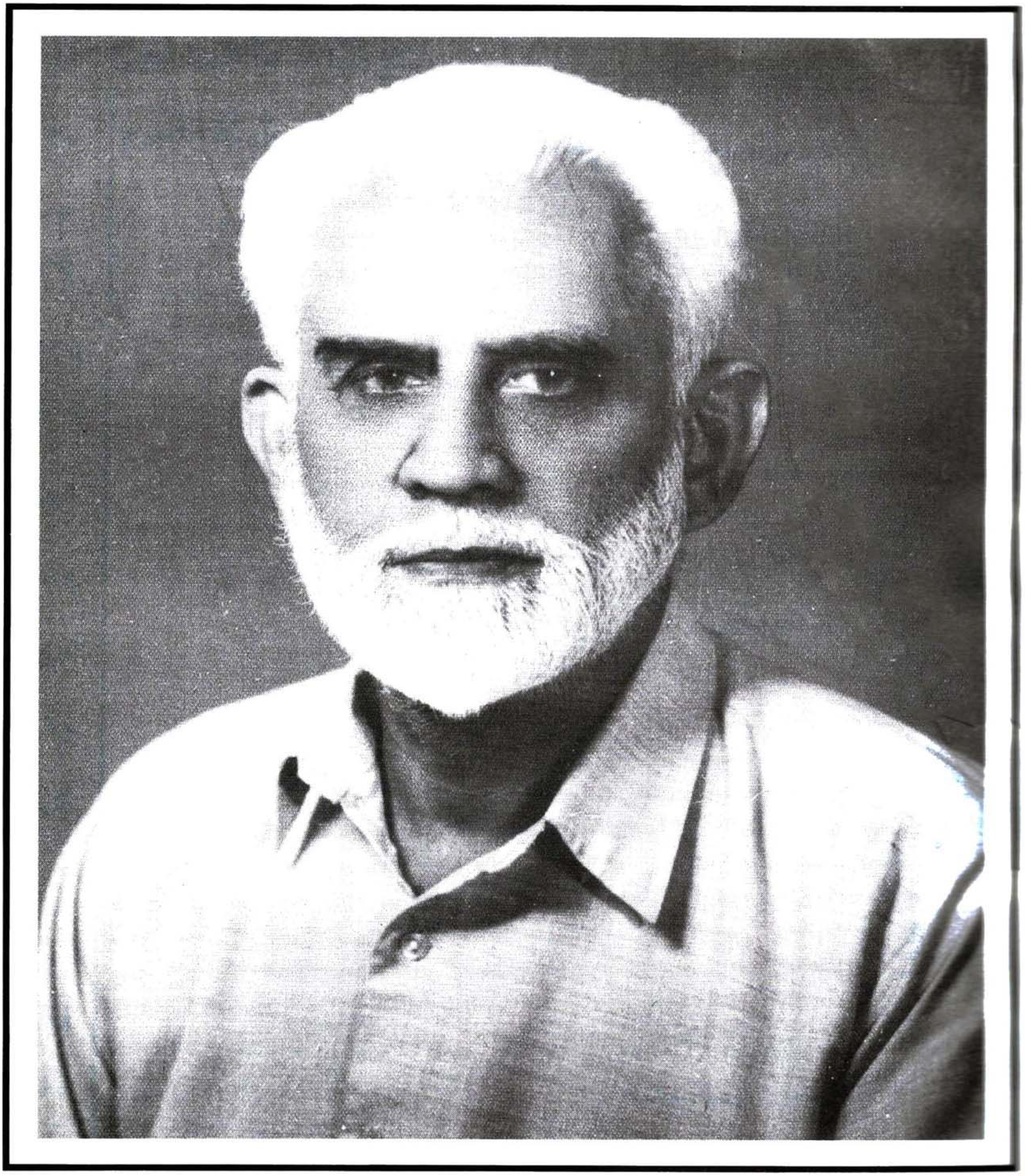

عبدُالله جان مغمومؔ

ترون

دَ هغو دښو دښو او پاکو او ښکلو په نوم

چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ

پېښېدو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ

بې واره بې اختیاره را څڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ډیکوونکي کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکېډمي

دَ موندلو درک :

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

دکور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (دَ کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مېنتان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی د بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله جان مغموم

"ښهٔ شاعر ـ ښهٔ ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زهٔ پېژنم ـ دَ وړوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے ـ زما زړهٔ ته ډېر نژدې دے ـ ځکه چې ښهٔ انسان دے څو په دې موقعه به زهٔ دَ هغهٔ دَ ښهٔ سړيتوب خبرې نهٔ کوم ـ دَ هغهٔ دَ شرافت ـ دَ پښتو او دَ غيرت خبرې به نهٔ کوم ـ ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډه تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي ـ څو دومره قدر له به او وايم چې دَ غه ښکلے شاعر ـ اديب او ښکلے انسان په تېر و ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې او وے لاله (زهٔ ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زهٔ راشم نو په دې حقله به مې دَ خپلې رائې څخه خبر کړې دې مضمونو له ما نوم اېښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو ـ خدائے شته چې فائل ته مې او کتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم ـ څو دَ مغموم غوندې څوان نبي آدم ته مې انکار نهٔ شو کولے ـ فائل مې ترې نه واخستو او دَ ښپې مې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نانځوالۍ را وا خستو ما وې چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - د فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه د اولنۍ مضمون نوم وهٔ " څلورمه لور " په لوستو يې شروع اوکړه، اولنۍ پاڼه وروسته دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم وروسته د هرې پاڼې په لوستو به مې د زړه درزارے سوا کېدو - د هرې کرښې په لوستو به مې ځوله نوره زیاته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې زیګ زیګ کېدو او تاسو یقین اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسېده نو په ځان هډو پوې نهٔ وم خو رڼې ترې ترې مې او ښکې مې د سترګو نه روانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوت اووتم او هغه درون فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه ګورم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - د هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو غم لړلے غم ځپلے او غم سېزلے داستان وهٔ - یو د بلې نه زیاته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوسته او د لوستو نه پس به مې د غم یوه سړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا څوند د ځنې خالقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او تسز نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په ربړېدو اورېدلے وهٔ - "د هدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پاښنده خان" په کردار کښې د "مرچکې" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو نندارې کړې وه - خو ماته دا نهٔ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړهٔ کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلے شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نهٔ وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وهٔ يو داسې انسان چې نهٔ د غمونو نه خبر وهٔ او نهٔ ئې د چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلے رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وهٔ، خو دې نه خبر اوسم چې نهٔ وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلے شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر څهٔ حقيقت دے - د "واقعې" قصې نهٔ دي - دا ځکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" ټائپ راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي وو چې دا هر څهٔ چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ابښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرشخنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څۀ بد کړي دي چې تا ئې د اسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلي ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څۀ داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څۀ ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړۀ دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمینځه برنا حقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زۀ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تېر و ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرئ

کتاب د تور "او ربل تور و کمڅو خیر بې" لوستلے وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خپل څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعري دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو یکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وے او په دې عمر
کښې دې د دې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکے غونډې شو او راته یې اووے چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولے - مونږ غونډې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړے دے او نه یې
تېرولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعري څو به ما هله په وخت
چاپ کړے وے چې زه د رېړیو د دُنیا په دَل دَل کښې ورېوخت شوے نه
وے - ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څو ور وور او دانه وانه شو
زه یوا ځې د ستمو د نتمانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعري ډېره کړه - هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نو شه وه هغه شاعري چې زما په هر هر نمبر به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابسے راکولې چې شاید اندازه یې نه وه - زما د پاره شاعري
ډېره ل نا ممکنه خبره وه خو لاله! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ . او یا چې زهٔ د ډرامې د
یو اهم پروګرام "حجره" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندرا سور حجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې .
هغه چا به چې زمانه مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول او س
زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم . د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کارکښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د ډرامې پروګرامونو ته اړم شوم . نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې . نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل . نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول .

ریډیو ته د تلو په وخت زهٔ صرف یو شاعر وم . او چې
ریډیو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم . کومینټیټر هم
شوم . پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم .
د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښهٔ
اداکولے شو . نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي . او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه
واخلم . په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

کښېنلے شو -

لالا ! ته څو په رېډيو کښې پاتې شوې ئې - تا ته د ځوانانو
خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعيد صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغه به د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۶ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وو (د دولس ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعيد چې هغه وخت د پښتو دراموانچارج وو په
سائيکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اوليدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صيب وليمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مسکے
غوندې شو او راته ئې اووے چې او وليمه صباله ده خو نن ماښګر
له "محمد بن قاسم" دراما نشرکیږي او ماسره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې دراما اوشي بيا به راځې - نو
ما قاضي صيب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کیښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بيان مې په دې پوره اوکړو چې په
رېډيو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وو - په مختلفو حصو کښې تقسيم
شوے وو او زما اورېدونکو د رېډيو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار اداکول ئې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به ئې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بيا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله! دا ئې لاځهٔ کوې، دَ ریډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په چپو صرف دَ ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیوژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پائنده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو دَ یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اوریدونکو ته دَ یو نوي پروګرام "څوابدهٔ تراخهٔ" او دیو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما دپاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتنو قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل دَ ریډیو په ۲۲ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "دَ خوږ و ترخو" دَ پروګرام په تخلیق او دَ "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "څوابدهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره اوکنجي لکه ژوند کښې کتې ما دَ اولنې دور نه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ما سره کني وخت وه؟ زه کني په بې شمېره ځايه تقسيم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دويم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واورېدو نو دا خبره مې ومنله چې واقعي چې د رېډيو په دومره تاوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دويم دور او دريم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زه دا منم چې مغموم د رېډيو په ژوند کښې ډېر ته هېرېدونکي کاروته اوکردارونه اداکړي دي نو "نواب ته تراخه" او "سرچکے" به ټول عمر د خلقو ياد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(دَ کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تګیا دے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوانه تراخه" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسېدلي وې هغه به د خپل دردېدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم اوښکې چې دَ دې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سېلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ دَ رنو او ترخو ترخو اوښکو یو سېلاب به د خپلو اورېدونکو دَ سترګو نه داروانوم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زخمي زړهٔ حال اوريدونکو ته او وېيلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئې د ځان سره شريک کړے شول - خو زړهٔ د خپل خدائے نه د طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ اوښکو لړيه دَ سترګو نه رارواني نهٔ شوه نو بيا زړهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زړهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې د فن په تله پوُره اونهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ريډيو د اوريدونکو د پاره خاص دَ ريډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وېيلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښي دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا د ښتيا، قِصې مې را جمع کړې دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله "ارمانونه حسرتونه" اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه د طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خولې ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو مياشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدای دې او وبخښي .... خو يقيناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو مياشتو د ماشوم د نه بخښلو خو سوال نه پيدا کېږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنيا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتے شول .... د چا په پېدا ګښت چې د زرغون مور خپلې انزور له په خوله کښې د پېغور سپقونه ور او منډل او د چا په پېدا ګښت چې د زرغون ټبر په سرو سترګو او ژړېده - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار وو - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسے پکار وو - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسے نه وو .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فيصلې ته سر ښکته کولو ته تياره نه وه .... هغې د الله پاک فيصلې ته غاړه نه اېښودله ... نو ځکه خو دا سې لېوني سپېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کنډو کپر و سر شوه .... د حالت د بودۍ کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا يا نو سره مشورې او شوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

ماشومې له د خلوېښتو نه اګا هو اګا هو په سود کړي انکار کښي په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او د اغه - که غواړي چي د زرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړي سیخ
او د اغه چي خدائے پاک د راله نمسے درکړي - چي دَ جینکو پاتلي
به له شي - دَ زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه دَ نغري په سُور انکار کښي ښخ
کړے شو .... او ربلیدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چپلي نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښي ترلي په خوب اوده وه..
.... ماشوم کلي نهٔ وه خبر چي په څخهٔ ساعت پس څخهٔ قیامت
راتلونکے دے - تنکي کلي نهٔ وه خبر چي دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چي بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چي څخهٔ ساعت پس به وو نو .... دواړو سیخونو یو
ځنځ ناري کړل - دَ ماشومې د خولې نه راوتلي دردېدلي سوزېدلي کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښي خوره شوه - په ټول کور کښي د سوزېدلي غوښي
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت را منډې کړې او چي
اوچي ته را ننوته نو دَ زرغن سور لکه خونړي سره کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور وړ پوته ... لُور ئي راپورته کړه -
په سینې پورې ئي اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې - ولې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لُور دې څخهٔ اوکړل هی ..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غېږ دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښي منډم - ته
نور دشې تاخو زما دَ زوے ژوند په غذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړے دے - بل څهٔ علاج يې نهٔ ؤ - جينئ له مې پوندې او داغې چې
زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې
څهٔ اوکړل - دومره ظلم .... زهٔ به دې مړه کړې وُم - ماله به دې
سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نهٔ
ورکوله .... بي بي دَدې څهٔ قصور دے - دې کومه ګناه کړې ده -
ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نهٔ راکوي .... دومره ظلم دې
اوکړو بي بي -

مور لوُر په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښتو
په سر کښيناسته - ماشومه يې په غېږ کښې واخوله - هغې وريتې
وريتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ
ماشومې نرې نرې او سپينې پاڼې په خپلو سترګو پورې مښلې -
دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړې روانه وه په خپل قسمت پورې نه ژړا
وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړهٔ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ
زړهٔ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نهٔ شو وئيلے - دَ
ماشومې لوُر سره يې لکه دَ پښتو نو خبرې کولې .... " لوُرې ستا دَدې
ماشومې څپې نه زار شم ته ولې دې ظالمې دنياته راتلې - تاته دَ
دې دنيا شرمخان نهٔ وُو معلوم - تاته نهٔ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو
زړونه دَکاڼي شوي دي - تهٔ نهٔ وې خبره چې دلته دَ نيا کانو په جامه
کښې قصابانې هم شته .... تهٔ ولې راتلې هُن؟ ستا په مايانې
هم زړهٔ نهٔ زېږيدو - لونيه خو تل دَ ميانو ونه زاړېږي قربانېږي،
نو.... تهٔ خو هم زما لوُر يې کنه تهٔ به نهٔ راتلې - تهٔ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ژوند درسره هم داسې نه په سروټکو کېده ..... ته مړه شه لورې - دې دنیا ته ستا ضرورت نشته - دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته نو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پېدا کوې - ولې یې بانديې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - او خوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت یې خواښې پاس اوخته - ماشومه یې د مور د غېږې نه راوشوکوله په زنګو کښې یې ورلړه کړه او په انګور یې د خرخوړې کمبل واچوله.....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخا شوې -
دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروټکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نه د ورځې سترګه پټه کړه او نه یې د شپې آرام اوکړو ..... او آخر بیګاه د زړغن د لور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه کلې د کمل کېدو نه مخکښې اوژړیده - د مسېدو نه آګاهو اوژړیده - د غوړېدو نه آګاهو اوډوبیده ..... نه یې سپرلے اولیدو او نه د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نسرچې زیږېدو نو ماشومه تورو خاورو ته او سپارلے شوه ..... مور یې ژړل دپې یې ژړل - په ژړا ژړا یې سترغلي پړسېدلي وُو - د مور د سینې پسې داویخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وو. خو د پښو څکو نکي د تورو خاورو د لاندې په خوږه
خوب اوده وه .... مور شپه په اَلوُن بلوُن تېره کړه . او سحر
وختي چې مُلا بانګ وکړلو مور بُرقعه په سر اديړې ته لاړه ...
لويه اديره .... کنډر کنډر، هيبت هيبت اديره خاموشه
خاموشي . ذره لړزوونکي او بوګنوونکې خاموشي ..... کړچاپېره
قبرونه . ډېر قبرونه . بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاريه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د يو ورکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو . او ښائسته په ولې نه
ښکارېږو . د يو يې مظلومې تنزنيد لې ماشومې قبر خو د تاج محل نه
زيات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته . قبر
له يې غاړه ورکړه . لکه چې خپله ماشومه لور يې سينې ته رانزدې
کړه . بوڅو بې واره چغې يې اووهلې . او بيا.... ؟ ....
ور لورې تا بېګاه شپه په دې خوشي بيابان کښې يواځې تېره کړه .
ويرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سينه خو هم هغسې ډکه ده . راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې پښې خو دې بېګاه نه خوږېږې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېر ونډو د لاسه تر تقي نه وي وهلې کنه ....؟
او ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ايله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې
تېره کړه . زه خو بېګاه هم ناقلاره وم . ډېره ناقلاره .
دومره ناقلاره چې زړه مې بس تق چاودو . اوس مې هم زړه

څرېکې وهلې - د راتلو توان مې نه ؤ څو تاله راغلم - ما وې چې ستا
دا نوے کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوړ
دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړي کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... د غه سېلاب رو رو کمېد و کمېد و چې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ کونه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه پېښې مرغلرې را حصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې د غه د اوښکو مرغلرې د ښونه
د قبر په کلونو را توې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنۍ سلګۍ
اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اُوُ! د بد نصيبې مور
زړهٔ په رشتيا او چاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره اونهٔ چوې
نو نور به دَ چا دَ پاره چوې ....؟

دَ مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني د خدائے په نزد زوے او لور
یو برابر دي - نو اے د جهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - اے دَ کږې
رو نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے
نه په هېڅ لحاظ سره نېټه ده - لور خو د زوے نه زياته مينه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مينې او محبت بې شانه ډېر جذبات
لري - لور خو رحمت دے - هم د غه لور صباله دَ چا خورشي دَ چا دَ
ښځه کيږي د چا مور شي - نو اے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوښکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه وېرېږئ - ګوره د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام
ګوره ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زرغون بنځې - ای د یوې بد نصیبې
تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنتو نه نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا او سپېډونکو ډېر اوژړولې ډېرې اوکړولې - اوس مو د هغه
جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جينه

؎ په مرګ به دواړه سره مړه شو
ارمان مې دا دے چې به ځنګښې روستو شو نه

د مرګ هيڅ پته نهٔ لګي هيڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله
کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډيرې اتياره څيز دے د مرګ
د پاره د څهٔ نيټې د وخت او د عمر قيد نشته - او که شته نو
هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ يوه ناګهانې حادثه ده -
مرګ يو ناګهانې شرک دے چې
په چا راپېوځي او خپلې ځونړې ښخې ورته په مړي خښې کړي -
څومره ماشومان په ماشومۍ ځته
مرګ د لحد تورو خاورو ته اورسول
څومره ښکلي ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتيں او د ميندو د سترګو تور و
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنيا نه پورته کړل
څومره پلاران اوترېدل ؟
څومره ميندې بوډۍ شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تور سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېني

په سره ډولۍ کېني

د خاوند انو کوروته راغلې وې خو د خپل تقدیر نه خبر نه وې

د خپل قسمت نه خبر نه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي.

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه.

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېدو، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو.

هغه جبینه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه. دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے.

جبینه ښکلې وه،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ.

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوروتو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائېلے شوه.

جبینه که د ګلو غنچه وه نو اکبر خان د ګلاب ګل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د جونو درځو وه، نو اکبرخان د زلمو آدم خان وُ.

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو زلمے

د ترهٔ لُور او د ترهٔ زوے.

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلې رشته وه - ښکلې جوړه وه - ښکلي سیالات وُو.

اُو ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره مخوي
کوره لاړه نو .... خدائے خیر چې څهٔ چل وُ.

خو نن جبینې ته د نچېلې چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن
به چې مخ نچېلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه
وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوټه رانښکاره شوه جبینه لاړه
په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبرې او چېړلې -
جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې وار دړزېده -
نهٔ پوهېده چې دا ولې د ځان نه ئې تپوس او کړو جبینې دا ولې؟
دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو دړزېږي اے زړهٔ داسې
بې قابو کېږه مه - که نن تهٔ بې قابو شوې که نن تهٔ د قابو
نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے پڅوره پڅوره
شي -

جبینه! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر نه رابهر شوه
نو د مور غږ ئې تر غوږ و شو.

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خو دې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچېل کوړته یې بوتلې شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
دیوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصوّر کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تصوّر دنیا
یوه رنګینه دنیا - دارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوؤ مینو زړونو درزا پکښې په یوتوله وه - حرکت یې په
یو رفتار و -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقانوڅ هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتے شو -

اؤ ! دوه مینې زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته هم د غه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینۍ دنیا په تصوّر کښې په تېزۍ
تېرېږي اوچې اکبرخان دا بجینۍ د مکړي وا خسته نو مور
پلار یې د وادهٔ بندوبنا اوکړه - د وادهٔ نیټه کښېښودے شوه
جبینه په کُنج کښې کښېناسته -

کُنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جبینې د ناستې ځاے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خداے خبرچې څهٔ چل و - د جبینې په زړهٔ کښې ویره غونډې:

وه - خو دا ئې خبر چې څهٔ چل وُ چې نن د جبینې د زړهٔ په دروازې
کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه
وېجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو نکېد لږ نکی یږو نکه چې چیچل کول د هغې زړهٔ
غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په تخو تخو اوبو اووینځي - چې دا سوځې ئې په قرار
شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په ګنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښګر
شو - ماښکښې وُرا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل
خور شو .... ښایسته ئې په دوه شو هرچا د ناوې ښائست
او ستائېلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په تقار کښې ډولۍ د
اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او ددې ځائے نه د جبینې د ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه =
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نهٔ وُ -

د مینې کور وُ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیئر وُ - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلیٰ تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته اووې ـ

"جبينې خفه کېږه مه زه به که خېر يي زر راشم"

"څومره زر به راشې اکبرخانه"

"بس که خېر يي دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

"دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

اکبرخانه ته نه يې خبر چې دَ جدايۍ يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

"جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څه اوکړم" ؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړه ولې دومره ناقلاره دے ـ ستالندن ته په تلو زما زړه ولې دوبېږي ـ ستا په دې تلو کښې ما ته څپله تباهي ولې ښکاري ؟

"نادانې جبينې ستا څه خيال دے چې ستا اکبر به ګني تا هېره کړي ؟"

"ته په ما داسې بدګمانه يې"

اوُ هره ښځه په څپل خاوند باندې تر څه حده پورې بدګمانه وي ـ زما ستا په مينه باندې باور دے ـ ولې بيا هم زما زړه ...."

"د زړه نه وسوسې اوباسه ـ پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي ـ بيا بيا نه کوي"

"اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم ـ

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اوُ دَ جبينې سره يې لوظ اوکړو چې زه به تا نه هېروم" جبينې په

ژړ به لو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

ه په مرګ به دواړه سره مره شو !

ارمان مې دا دے چې به ځمکښې روستو شونه

اکبر لاړو په کوځه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په ک

کښې پړمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل -

هم دغه رنګ ګړونه په ماښاموتو روماښاموته په تورو شپو
بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبرخط راتلو - دجبینې
سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به د یو خط
ته تربل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته
ورسېدو - او د هفتې نه خبره میاشتوته ورسېده دَ
اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوسړو
ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل
لوظونه به یې ورته یادول - دَ لونګینې خبرې به یې ورته
لیکلې - ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده
ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه
دې ډېر یاده وي - اوس یې بابا هم زده کړي دي - په
توتړې ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوبد خط
په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر
ناروزګاره یم دومره ناروزګاره چې تاسوته د خط لیکلو وخت

راسره هم نشته -

لاړه جبينه دَ فکرونو او وسوسو په سيند لاهو شوه - دَ
اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبينې ته خط اوليکي؟
دَ جبينې زړهٔ ټکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي يو
بل ز لمي دلندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان
هلته بل واده کړے دے - نو جبينه ليونۍ شوه - بالکل
ليونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ويښتهٔ ئې په موټو موټو
را اوشوکول او کهٔ لونګينه ترې نه خوا بنې زخوا کړے نهٔ وے
نو شائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډيره لويه
صدمه وه - دَ جبينې نازک زړهٔ دومره لويه صدمه داسې په
اسانه نهٔ شو زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډير صبر
ورکړے دے - څو ورځې دَ ليونتوب دا چپه وه - رو رو دَ
جبينې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت
شوه نو چيله لُور لونګينه ئې راتې غاړه ايسته په چغو چغو
ئې اوژړل ..... "خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې
دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه
سترګې درله ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتي ويلي
شي - چې ستا دا چپې چپې بانړهٔ بونډې سوندې شي -
ويم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپين مخ نه
راوشوکوم خو ..... څهٔ اوکړم هيڅ هم نشم کولے لُورې -
تهٔ زما لُورې زما دبيلتون دتکو ټوټو شپو ملګرې زهٔ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي. په جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے ..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې .... خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته پته کړېده چې -

۵ هره ناپسنده به دې یوسم

یو دې په مینه کښې شریک نه قبلومه

هر څه وو - دولت وو جائیداد وو خپل خپلوان وو، خو.... ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د سر نه سورے لرې شي نو هغه په ژوند ونې مړه شي.... غم د جبینې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې کوږے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو هر وختې تبه او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماځیګر چې په جبینې بېهوشي دا غله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوغوښته - لونګینه مور ته رانژدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو سترګو پرېوتو - زړې سترګې بندې کړې - لونګینې د مور

په سینه سر کیښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه د اوښکو سیلاب داروان وُ - په ترپ ترپ ژبې د لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره د ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما د ژوندون دا سلګۍ خو به دې لږې ښې لګې وې - زما خو دا خیال وُو چې مونږ دواړه به یو ځائے مړو -
د مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره که دُ ستا یاد شي نو ستا د رخصتېدو په وخت در ته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شونه

نو اے د یو رب په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یواځې روانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو د قیامت په ورځ به ستا ګریوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...
او چې خوانښې لونګینه د مور د سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او د جبینې په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غوندې خورې شوې او بیا اوچې شوې.

حِرص

(اسویلے) او... د چا په ستر کو چې د حرص پړدې را واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون دپاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ینهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اتبار مو نهٔ کېږي نو ورشئ د کل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د کل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د کل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د مظلومیت قیصه په سلګو بیانَ وي - رونړو که تاسو کل آباد ته نهٔ شئ تلے - که تاسو د کل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شومخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د کل آباد کلي خان وُ - ډېر درونده - ډېر خوږ او ډېر دَ عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - دَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره چاپېده او. نو په دغه چاپېده د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نهٔ وه. هغه په خپل چاپېده او
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او دې د پاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار یې کولو.
راځئ چې د څهٔ ساعت د پاره سپین خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړشو. امیرخان چې څنګه په ظاهره درون ښکارېده، داسې
ورله خدائے نوئي هم موړ او درون ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم. دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه دنګه
پوزه. فرید په پلار ډېر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے یې و.
نور اولاد یې نهٔ و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړهٔ ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپښین
مونځ له ښارته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم د ستګره پاکې جامې واغوستې څادر یې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو. او د تلو په وخت یې فرید ته تاکید اوکړو
چې بهر ته لا میا د پاره لاړ نهٔ شې خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
او خوړه نو مورته یې اووے چې زهٔ په بهر کښې لا میم نو سمدستي
راځم. مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل ترهٔ سپین خان ملګرے شو. سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو. او څهٔ وخت
چې دا دواړه ترهٔ او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو. سپین خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسایه فرید د مړی نه اونیوؤ- په مزکه یې راسوملولو او دواړه
پنجې یې ئکه د شوخ دخپل ورارهٔ په مړی ښخښې کړې فرید ده پرې
لستې راوتکولې - دَ ځان د خلاصولو ده پرې وسې چې دکړې نحو دَ
سید خان دَ نحو نړو پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې بلقې سترکې یې راووتې - په خوله کښې یې زګونه را غلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو اِرادو دَ تکمیل دپاره
چې حرصي انسان دخپل ځوند ورارهٔ په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
وو بیا....؟ دتمکنه غرمې په خاموشی کښې سید خان د مور
پلار دَ اِکې یو نیاز بین زوے لاش د مزکې نه را پورته کړو او ځنت
دَ نهر اوبو ته یې او سپارلو - چې نکه دَ مور دَ غیږ یې په شان
فرید په خپلو ځانګونوکښې را غونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ ناقراره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېده دَ مور په زړهٔ کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانې زیاتېده دَ زړهٔ حرکت چې ورو کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مور زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لید وڅومره څرپکې
څرپکې وي ځو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوبې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پر پرېشانې نوره هم سېوا شوه - چې شپېږه وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېزۍ سره ځ په وړاندې روان
و - لاړو ما پښين په ماځيګر بدل شو خو د فريد هېڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځيګر چې اميرخان د ښار نه کورته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه شپه د کور نه ووتو او د
فريد په لټون پسې ئې سړي خوارۀ کړۀ خو تر ماسختن پورې د
د فريد هېڅ پته رونه لګېده - د اميرخان زړۀ ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته رونه رسېدو - په خپل کشر ورور سيدخان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيدخان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاميل ماشوم و او ډوب شوے وي -
دکلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سيدخان هم د دې خلقو سره ملګرے و -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته راورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په يو جنګي کښې د فريد سپين لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو - د فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د اميرخان زړۀ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه ځ په کلي روان وو - اميرخان
مړ زوئے په خپلو څنګونو کښې نيولے ځکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څۀ وخت دا د لۀ دَ باغ مېنځ ته را ورسېده نو
..... ناڅاپه دَ کلاشنکوف یو باړ او چلېدو - امیرخان پړمخ را پرېوتو
دَ زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دیاسه په وینو کښې لېت
پېت پراتۀ وُو - خلقو دېرې منډې ترړې او وهلې خو دشپې په
تیارۀ کښې هیڅ پته او نۀ لګېده چې دا هر څۀ ولې او شو؟ دا چا
او کړۀ .... دَ کلي نه کټه دا او نغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې و اچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښی زۀ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دېر دېر لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زۀ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه را کاږم -
دَ خوید دمور هغه لېونی چغې هغه څېرې کړېوان او
..... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکارېده
لکه چې دَ آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې دَ هر چا په زړۀ کښې ئې پرهر جوړ ولو - هر څوک دامیر خان
او د هغۀ دَ زوے فرین په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د عبرګې جنازې دَ کوڅې نه
او وتې، نو د فرین دَ مور لکه چې زړۀ او چودۀ - په زړۀ ماندې ئې
داسې تیارۀ را غله چې دغه تیارۀ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه
تیرې دَ امیرخان تبر او دَ فرین مور هم دَ قیس تورو تیرو ته اورسوله -

د پوره تپوسونه اوشول - تفتیشونه اوشول ، تپوسونه اوشول خو ددې ورانې ماشومې سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپید خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼه نښ وي -

سپید خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څه اوکړه - د جایداد دپاره مې اول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر ورور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څه اوکړه دا ما ولې اوکړه - نن دا چې د سپید خان مړ ضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید و ټوپک ئې راواخستو - کږدنۍ ئې ملاتړه واچوله او په کوڅه اووتو ......

سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل - اولاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپید خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپید خان ژوند نه - د سپید خان کور نه د خلقو دپاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپید خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډېر بوګنونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې ړوندو رونړو مه کوئ ظلم

منډه کوي - جائېدادونه چا ځان سره قبر ته نه دي وړي - سرکه چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولې - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوږنوونکے وي -

٥

ارمان به هغه وخت کښې در شي

چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړينه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمیره مخلوق کښې ستا په دې بې شمیره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمیره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ ویرې نه ئې حراموته شا کړېده - بد وچاروته ئې شا کړېده - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ ژوند هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ نهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دعمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې دنهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوی خدای مجرم دی او دَدې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوے خدای دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَپاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبهٔ دَ ورخه تیرې شي نو بیا به کورے خبره کې نه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت هم نهٔ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې دګمراهئ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې را نه لاره خطا نهٔ شي - چې په ناپوهئ کښې دَ تباهئ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو -

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اَشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تیر وي - چې انسان په ښېغه لار روان وي - او هر کله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~[illegible]~~ -

... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو هله چې [illegible] وي - چې دلوبدې دلاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نه مړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
را تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو دا رول کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړي غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونړو! زه تاسو ته دا افسوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان ته ګني شرم نشه نه شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجو نه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرم چې
کار ئې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرم نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي
بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا او وایئ چې سپي تر څو پورې وار نه وي راوړے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو تصور قدر له هم زمونږ په
ټولنه کښې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل ونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره ونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه ووځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په ده باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه وشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا نجلۍ نهٔ پیژني ، پردۍ نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم .
چې ایا دے دواړو داسې انسان ګڼي د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګڼي د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼي د سپي غوندې
د ګنده حیوان نه هم سپک کنده او ذلیل نهٔ دے - دواړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خو بېره نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالیٰ د طرف نه مقرر کړے شوي حد ونو نه تجاوز
کړے دے د خدائے د لارې نه او ګرځیدلي کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمیره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقوقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار د په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ، داسې سرکښه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ خو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

ټوټې نه جوړ شوے ؤ - د شمشیر کاکا د ژوند دویم نوم غم ؤ -
اوښکې او سلګې چې د ژوند په آخرونو ورځو کښې د هغه ملګرے شوے
وے - سلګې چې په آخر عمر کښې د شمشیر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - د هغه ټول ژوند یوه سلګې وه یوه داسې سلګې چې
د هغه د زړه هر هر ذرې د تل نه به راپورته کېده - د هغه د
زړه د مسېدونکو زړهونو نه به راپورته کېده - د هغه د زړه
د تنهاکونه به راپورته کېده - د هرې سلګې سره به د شمشیر کاکا دا
خیال ؤ چې کېنې درد به لږ قلار شي ځړیکې به لږې په آرام شي - خو
د هغه دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس
د هغه د ژوند سره بیخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګې هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس د شمشیر کاکا په رګونو کښې نه وینه زغلېده او نه د
هغه په شونډو اوچې سپېرې سلګې خورېدې - اوس د
هغه په سینه کښې نه ړندهر ړندهر زړه حرکت کولو او نه د زړه د
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څه یخ یخ شول -
چې شمشیر کاکا یخ شو نو زړهونو هم خولې وروستې - تنهاکې اوچول
او سلګې په قلار شوې -

شمشیر کاکا! نه یم خبر چې د مرګ په وخت به ستا احساسات
څه وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه ایښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشېر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې بیا ستهٔ شه - دَدې کهاخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالونه ډک شه - کهٔ دلته دَ دنیا په اوسېدونکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشېر کاکا دَ ژوند قیصه، دغمونو قیصه ده - دَ اسوېلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې دچا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې دچا احساسات ژوندي وي - چې ضمیرئې مړ نهٔ ژوندے وي -

دا مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشېر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشېر کاکا دَ خوشحالۍ هېڅ حد انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پېدا شو - دَ هغهٔ وارث پېدا شو دَ هغه ملا تړ پېدا شو نو څکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار دغه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له څېره ګل شېر ځلمے شو، او شمشېر کاکا دَ ګل شېر په وادهٔ کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله وادهٔ اوکړو - دَ ګل شېر دَ وادهٔ په

رومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه. شمشېر کاکا کنډ شو. يواځې شو،
دَ ژوند په لويه لاره تنګ خو يو لوے شوا خون ؤ. خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په ذات دَ تنهايۍ احساس ځان ته نزدې نهٔ پرېښودو. دَ ګل شېر
بچي شو. ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو. او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو. پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پرزه شوه. کله کور کله بهر د خپلې تنهايۍ
احساس يې په سينې پورې نيولے ؤ. دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ ؤ.
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې. او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګر سکه
بې مهاره روان روان ؤ. دولت ؤ جائيداد ؤ. دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله. دا جائيداد ګل شېر نهٔ ؤ پېدا کړے. دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خېرات ؤ چې ګل شېر پرې خاني کوله. ګل شېر
خاني کوله او د هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور. خپل جائيداد کښې
دَ بې ارزۍ ژوند تېرولو. هر څهٔ يې ليدل. دَ ګل شېر سلوک او رويّې
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو. ځکه چې ګل شېر د پېر
نيازبين ؤ. دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله
هم نهٔ شوه کولے. خو د خپل نيازبين زوے په بې رخۍ او بې
پرواهۍ به هر وخت غمژن ؤ. او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه.
د پرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ زړهٔ په رنځ اخته کړو.
سالنده يې مذکرے شو. لا رو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په پړ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېږي اود سینې خرخجارے اوورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول اود پلار د سینې خرخجاري د بې واره تېرېږي او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ. او رښتیا خبره خو داده چې ژوندے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه نۀ غوښتل چې د هغۀ ماشومان دې نیکۀ ته نژدې شي نو په دې وجه کل شپې په کور کښې یوڅوا ته وړه غونډې کوټهۍ وه هغې کښې د پلار کټ وړچولو د روبو منګے ئې ورته کښېښودو او کټورے ئې پرې نسکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو. تنګه ترشه کوټهۍ ځان له یوڅوا ته چې نۀ پرې د چالاروه او نۀ به ورله څوک راتلل. ټول له ورځ تېرېدے بلغمونه او تنهائي د هغه ملګري وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به دښته جائېداد خاوند. دښته ژوندے پلار شمشېر شپه ورځې یواځې پروتۀ.

او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے ژوندے اسلم د نیکۀ کوټهۍ ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي ئې ښکل کړو او ورته ئې اووے چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده. او هرکله چې اسلم د خپل نیکۀ په سینه سر کښېښودو نو شمشېر کاکا ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او ورنهے ورنهے اوښکې ئې د سترګو نه بهېدلې. د اوښکو بهېدو د بابا د سترګو نه داروان وُ او چې اسلم سر راپورته کړو نو... "د ته ولې ژاړې بابا یخني دې کېږي اودرېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچیه زما یخني نۀ کېږي. زما خوګې مې کېږي. زما په سینه کښې اوربلېږي.

"نه بابا نن ډېره يخني ده - او درېږه زه تالا کمبل راوړم"

"نه بچيه زه روس د کومې يخنۍ د احساس د حد نه تېر شوے يم - روس زمانه کرمې کېږي او نه يخني"

بچيه خداۓ دې لوۓ کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو دغم د آواز نه مې خداۓ ساته - څه بچيه لاړ شه لوۓ شې - او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته ئې او وے چې د بابا ډېره يخني کېږي - نو.... کل شپه ډېر په بې پرواهئ سره زوۓ ته او وے چې ورشه په گودام کښې هغه زړه کمبل پرته ده هغه را واخله او واړې چوه پرې - اسلم د گودام نه کمبل راواخسته راغلو د مور نه ئې قېنچې اوغوښته پلار ترې نه تپوس او کړو چې .... قېنچې څه کوې بچيه - اسلم ورته او وے چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به په بابا واچوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې د غفلت د خوب نه را بيدار کړو - د زوۓ ولې او پلار ولې احساس ئې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار ئې شرمنده کړو او په درنو درنو قدمونو کوټمبې ته روان شو هغه کوټمبې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند تېر ولو - چې پکښې د کل شپه پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې .... زوۓ د پلار نه د معافئ غوښتو د پاره روان و....

زوےُ پلار ته په پښو پرېوتو د پاره روان وُ زوړني سر ـ ملامته ملامته چې د کو تمنهٔ دروازه يې لرې کړه نو په پلار ورپرېوتو .... د بابا زهٔ معافي غواړم زهٔ بخښنه غواړم ما وبخښه ـ زهٔ په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ..... (ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ گل شېر دَ سترګو نه روان وُ ـ شمشېر کاکا خپل زوےُ خپلې سينې ته رانزدې کړو ـ دَ سر وېښتو کښې يې ورله ګوتې وهلې ـ

د دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچيه .... ستا دَ دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي لکه چې په وړوکوالي به ترې ختو ـ بچيه دَ مرګ نه مخکښې مې دا ارمان وُ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانزدې کړم او ستا دَ وېښتو دا مراوې خوشبوئي يو ځل بيا زما په سپېږمو ورننوځي ـ او زما زړهٔ ته آرام او سکون ورسي ـ څو بچيه تهٔ جوړ دې نا روزګاره وې دومره نا روزګاره وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نهٔ شو پوره کولې ـ ... څو شکر دے چې نن راغلې ـ شکر دے چې نن زما دَ زړهٔ ارمان پوره شو ـ اوس به زما ساه په قرار او سکون سره ووځي ـ خدائے دې خوشحاله لره تو بد باد درباندې او مه بنده ـ دَ ژوند په خوږو موړ شې ـ دا سر دې لږ زما په سينه باندې کېږده ګل شېره چې دا زړهٔ مې لږ په قرار شي ـ او زما روح په آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنګۍ دوره راغله - تو څه شروع شو - سالنګۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اونده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا د غې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانځون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې نو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

ﻪ تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځې
نهٔ جاروځې تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښان

نه پوهېږم چې د روح تسکين به انسان ته کوم ځاے حاصل شي داسې به کوم ځاے وي چې انسان به د دنيا د دې کشالو د دې لانجو کونجو - د دې مصيبتونو او دردو چاودون نه د ژوندون يو څو گړۍ په آرام او اطمينان تېرې کړي - په دې دنيا کښې خو ژوندون د پرېشان شو - هرطرفته خود غرضي او فريب دے - اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه - دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي - د مور په سترگو هم د حرص پرده راواوړي - مور هم د نام ونمود په خس سيلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانيت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوئے - د زلمي زوئے د فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مورته به هم کښې څوک مور او وائي - داسې مور هم کښې هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووايم نو - په دې حقله خو زه خپله راے نشم ورکولے - زه په دې حقله هيڅ هم نشم ويلے - ځکه چې په دې کښې د څه ويلو هډو گنجائش

نشته؟

رونهو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې پالنې د زړه وینې ورخښوي بیا چې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بیا چې
په زړه چاوډون او شوا خون یې لوی کړي نو دغه مور
هم چې د دغه اولاد سره زیاتې کولی شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولی شي - او د خپله لاسه یې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولی شي؟ ..... تاسو به وایئ چې
نه، مور دومره ظالمه کېدای نه شي - مور دومره سنګدله
کېدای نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک په خپله نشي نا قلاره کولی - خپله د زړه ټکړه
څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولی، خو .... رونهو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بیا چې
د دنیا لالچ او نام و نمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اورسرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت
به یې د مور سترګو ته کتل - بیا چې هر وخت به یې د مور خولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
ټول ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژېدل د کنډتون د چې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواده د څهرو د لید او ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه رادننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرۍ وه - دَده د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو دَده د ترور لُور وه - چې دَده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دوارو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د ښکوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د ارادو نه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو د دولت پردې راؤرېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې ګټي - د کټې خاوند شو، په دواؤ کسانو کښې ئې نوم اخستے شي،- نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه برابرېد و - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - تر لسم پورې تعلیم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وه - هر څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېد و ځکه چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او اسلم د رشتې په حقله ښکوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولیږلو چې لور دې سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نه ده - زما اسلم اوس هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلم نهٔ دے چې ستا لُور ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له وادهٔ کوم نو ...... د چا عزت دار و کړه د چا یار و خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم د پاره د شیدل آسمان تندر دهٔ - مور د سترګو په ړپ کېښې د زوے د مینې په دُنیا اور او لګولو - د هغهٔ د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاری اوکړې - منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په ښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردی نهٔ ده، ستا خوږه ده - ګل سانګه پردئ نهٔ ده زما د ترور لُور ده - زما په نامه نا سته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمیږو - په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمیږو - د خدائے خاطر اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم د پاره د کوز کندي د خان کاکا لُور اوغوښته، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "نیه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واورېده - د هر چا تر غوږ و اورسېده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تېرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د ځان د پاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وئیلے شو او نه ئې څه کولے شو - هغې غوښتل چې سینه ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو پښتنې پېغلې نه سینه ته ټوپ کړو او نه ئې جاموته اوړپور کړو - غم ئې زړه ته واچولو - چُپ ئې اونیوُ - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په ټال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالۍ ژوند وه چې تېرېدو - خو د ناخوالۍ ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ټیبه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونګې اونښتل - او دغه ګونګې د ننه د ننه د ګل سانګې پرې پوس خوړو - د ګل سانګې اینه ئې خوړه - د هغې زړه ئې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچیه پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئې به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هېڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناسته وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده و - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هرڅه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه..... او آخر یوه ورځ زړے ماځیګر چې د ورځې نمر ستړے شو ما نه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

،، مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړه ښورے ښورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه د خپلې سینې
ته ئې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نوریدے
نشي - دا به زموږ په قسمت کښې لیکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه
غوندې سلګۍ ئې اووهله او د دواړو وښکونه ئې دوه
څاڅکي توئ وینه دا روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړهٔ او چاؤدو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نهٔ وه، .. چې د هغهٔ په زړهٔ او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځوانۍ مرګ شو - او چې
څهٔ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته دنیے اوچې کلکې
سترګې ئې اخوا دیخوا واړولې - خو ..... په خوله ئې
هیڅ اونهٔ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پیغلې ژړلے هم نشو ...... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې ....."

دَ ترورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودے لاړې -
ته څو داکتر وې .... دَ ترورې داکتره زویه تا څو به دَ نورو خلقو دَ رنځونو علاج کولو، څو دَ خپل رنځ علاج دې اونهٔ کړے شو داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه څو زړهٔ بنځه ذات ښهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو هم ډېره موده کېږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما څو چې ستا دَ کوژدنې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، څو ما ددې هر څهٔ مقابله کوله ما څو ستا په داډه دا هر څهٔ تېرول، څو چې ته هم لاړې نو.... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو. اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په داډه تېروم - نور ژوند تېرول څو ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې دَ توتې دوره دا غله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت توتې نه پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور ئې را منډې کړې څو ګل سانګه یخه بخه وه - غمونو ورله زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُهٔ او دواړه په یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شو . ټول خلق خفه وُو - ټول کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بیرسر ببنسې آبله ببنسې - سیرې کډ پو ات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل.
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوے دشمنې! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوے نه، د خپلې خودزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیاپرستۍ د سره زار شوه..... اسلم او کل سانګه دوه انسانان وو - دوه مېښنان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمين)

مُقدّسه هستي

رونو .... څوږو رونو .... نن به دَ څهٔ ساعت دَ پاره خندا پرېږدو .... د څهٔ ساعت د پاره به ټوقې ټکالې پرېږدو رانه ځئ چې د دنيا د دې رنګينونه د دنيا د دې هنګامونه ..... د دنيا د دې نظارونه د څهٔ ساعت د پاره يو څو اته لاړ شو .... لږ تنهايي ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل احساسات او خپل جذبات به لږ راوُلړزوُو ..... د خپل زړهٔ پرده به لږه پورته کړو .... ودې خپل زړهٔ نه به لږ تپوس اوکړو ..... دومره قدر له تپوس چې اے زما زړهٔ ته ولې ناقلاره يې ...... ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څهٔ علاج شته - ستا د پاره اطمينان شته ؟ .... او ! د ناقلاره زړهٔ د پاره قرار شته ، د پرېشانه زړهٔ د پاره تسکين شته - څو که چرې مونږ د خپل زړهٔ نه تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو .... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکين او اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څهٔ شته - هر څهٔ پيدا کېدونکي شيزونه دي ..... هر څهٔ موندے کېدونکي شيزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل د ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو بیا دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پریشانه کېدے شي ؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي او کنه ...... راځئ چې د خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مسبب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - راځئ چې د انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ترخولې واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین د الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دعا ترې نه اوغواړو ..... یو حل نه، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا؟ .... یو ځای یې هم شته، یو مقام یې هم شته، یوه هستي یې هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مورده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه او ښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور او ښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب را لړزولے شي، نو اے د میانداو زامنو! ستاسو دا زړونه کښې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کښې داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې او ښکې یې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے رو ښو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موښو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د او ښکو سیلاب کښې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاند او زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې دکور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکازئ چې دکور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې دکور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیرَوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیاکښې د مور نه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته ؟ .... نشته، بالکل نشته ....کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... " وی مورې مړ شوم " .....

ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د اولادنه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلوم شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا موئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اے رونو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړیدلے ګل یو مسپیدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپیرو یادونو نه وي وهلے خو چې د خزان سپیره سیلۍ راشي نو ګل مراوے شي ګل اوریژیږي. او مور؟ د خزان سپیره یادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مسکا نه شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مسکۍ وي، انکه د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زیږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښه ځائے د مور زړه دے. د هر اولاد د پاره د مور په زړه کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څه هډو شته نه.

اے رونو! د هغه زړه خیال اوساتئ، کوم زړه چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړه د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړه کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نه کړو. بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اې روڼو! داسې هستي - داسې خوږه منه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د ناراموړ کبله د میاندو په زړونو پولیه را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اې روڼو داپولیه به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي .... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزیږئ کورے ..... لولیه به شئ کورے - مه کوئ روڼو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو عنر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځوند تیر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې تولې پریشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور دپښو خاورې جنت ته د رسیدو دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستي پیارۀ چرګانو کلي په سر راخستې وُ - ځمالګل د چرګانو
بانګونه واورېدل - خو اړخ يې واړولو او بیا سرې په
بړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ
نن د هغۀ زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ
وېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغۀ د شپې
نه په رښتیې کښې تخم شیندلې وُ - په دې نیت چې سحر
وختي به رېبې اوم ...... هغۀ ته رېبې او شیندلې تخم
دواړه یاد وُو - خو بیا یې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
.... سنۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ يې تر غوږو شو ..... د ړنځون اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خواږۀ خوب اودو د پاره کوم
پیغام اورولے شي - هرڅو که ځمالګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له يې نن د ړنځوسند ورکړو - نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را یاد کړو - دے يې په دې پاندې پوے
کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

نه دے معلوم څنګه ژوندي به یوه ورځ مري - او زه .. زه
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوئ به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړ پړي؟
..... دا به څه کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوئ نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
.... خو سمدستي د جماګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس وکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته
مړ ګئ نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپېرو آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کونډتون د
سپېره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدایه د فقیرګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زمانه مخکښې مړ شو نو ماته به بیا بابا
څوک وائي او زه به بچے چاته وېم بیا به پښتي ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي ؟

خدائے خبر چې څه چل وُ چې نن دې ګل ... روان ګودره

خیالاتو د جمعه‌گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ.... د مرګ
اوږونو د بې شمیره وسوسو یوه وړانه ما شوره وه چې د
جمعه‌گل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پرېشانه کړي وُو.... آخر
را پاسېدو او قُلبه ئې راپرانسته جغ ئې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته ئې اووے "چې پټې ته ما پسې چائے
مهٔ را لېږه زما طبیعت خراب دے - غومي له سُکړک او
شوملې فقیرګل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه‌گل ورپسې دکوټې نه اووتو - قُلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا تازه شو چې
که زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او که دوئ مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه
خیالاتو کښې جمعه‌گل پټي ته اورسېدو .... زر زر ئې قُلبه
په پټي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو د وخت اندازه او نهٔ لګېده څو چې سر ئې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه‌گل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لارې یو نظر واچولو څو فقیرګل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
ئې اووے چې فقیرګل دوتېه راوړي نو، نو ما به
دا لږ غوښنډې وښکے اړولے وې ....
نو.... په دې کښې دکلي نه نمبردار سړے را و لېږلو چې خان

را غلي دے ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ ټول کلے د دغې اکي يو خان جاګير ؤ - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کږې کټ کښې لکه د فرعون کېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او ګېر چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کېناستو -

خلق په يو ځو د سلام د پاره راوچلېدل او په مزکه د پښو

په سر کېناستل نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول را غلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه ؤ - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل چرته شو؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پتهم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه او نه لګېده، د ځان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان بهنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل یې لاس نیولے راوستو - جمعه ګل خان ته سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پیش کړو - خان نهٔ سلام واخستو او نهٔ یې د دهٔ په عذر غوږ اوګړولو ... حکم یې اوکړو چې په څلور بولې غوږونه او نیسه ...... جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا ....؟ بیا په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډیره غټه خدائے مې دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سپواوه په دې تیګه به د کلي خلقو د لد رسي تړکولې .... حکم اوشو چې دا تیګه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل - دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده .... تیګه ډیره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ توے نشوې -

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادئ تادئ ګلیاوه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړې وُو - هغې سره د جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډیر به اوږے وي نو چې روټئ ورله زر اولیږم - سکړکان یې راونړول په دسترخوان کښې یې زر زر اوتړل - شوملې یې په بټکي کښې واچولې اوزوے ته یې اووے چې پکیه په منډه ښتې ته څه پلار به دې اوږے وي ... دې لا د خبره کوله چې په دې کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د ججرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منړه ججرې ته په ژړا راغله - فقیرګل هم
په مور پسې منړې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په ججرې را ننوتل .... د جمعه ګل تمبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیرګل
یې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې وارنو
وارنو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د تمبر ژړا انګولا
او د فقیرګل چغې د خان کاڼے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو روه په کمېدو شو .... فقیرګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تمبر هم ژړل او ورسره
یې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښښته یې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې یو ساعت تېرېدو نو جمعه گل یوه سلګۍ اووهله او ..... فقیر گل یتیم او فقیر گل مور کونډه شوه.

انا لله وَ انّا الیه راجعون

پښېماني

(اسو پلے) تېر ماسختن وُ. شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شرشمو
ډیوه تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ.... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپڼوں دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي
......چې " لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه " ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي خو...... خوند ئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپڼوں خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کوم لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو...... چې په کټ
کښې په خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو.....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

څه کوي ؟ دوئ به څه خوري ؟ دوئ به بیا په ډېر دو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بیا خپر ونه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي ډېر دو
کوڅو کښې لوغړېد وته نشم پرېښودے -
(اسوېلے) په تاخ کښې ښله ډیوه هم هغسې بلېد له - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساه ده اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جاېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېر ولو - دغه د نادارۍ ژوند يې نور نشو تېر ولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپڅوره دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا خان او وژني او
یا د زور په مرۍ زوړ کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د خان سره کړل د ډېل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپڅوړي ولې خپته اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بو کنډو کښې خاموشي کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړه دنیه ئې کښې اوږدې ته او ټوپک ئې ښۍ اوږې ته واچولو -
..... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشېر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشېر ته هم خپله
ساه ځنې لنډه او راښکلې ښکاره شوه ،

شمشېر داسې محسوس له چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې ځنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ....؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ....زه یو د
سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور ځنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سوري کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز ځنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې نه د سپڼو ډ سپېڅو داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به وتې ګولۍ وا لوګوم څُم چې د سپڼورې په سرو وینو
د ځپلې لمنې دا تور داغ د تورو نه سُور کړم .... سُور داغ
تک سُور لکه سُور ګُلاب (خندا) شمشېر د کړکۍ او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو - د تیرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور وُ - یوه یوکنوونکې خاموشي وه -
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وُو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بې هوسارو او د
پلا لې په سنګرونو کښې اوده وُو - شمشېر په تُند و تُندو
قدمونو کوز کندې ته روان وُ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېزېدو -
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو - د سپڼو
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک داونې
نه راکوز کړو - چارچاپېر ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئ الله د لوئې کلیمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو - خدائ خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانګ د هغه دنیا
بدله کړه ...... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر دَ خپلو احساساتو په
سینه لاهو وه ..... خو خدای خبر چې څه چل وه چې نن دے
بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا
فاني ده - دَ دنیا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - دَ دې دنیا
هر څیز فاني دے - دا هر څه به دَ انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تش نه روان شي خو دَ دې باوجود
هم ځنې ځنې انسانان دَ حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - دَ دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل
انسان په مړي چاړه راکاږي - یو زور راپاسي د بل زور دَ
پښو دَ خوپې نه نوړي دا وُشوکوي یو زور راپاسي دَ بل
زور سینه دَ ټوپک په ګولۍ غارغار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زیاتي ده - هم دَ ځان سره او هم دَ خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړهٔ ویرې اونیوو ..... رپېدے پرې
را غلو - هغه زړهٔ چې څه شیبه اګاهو دَ نفرت او انتقام
په لمبو ګرغنډې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور یې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زهٔ به هیڅ کله د جایداد د پاره دَ ورور په سینه
کښې دَ ټوپک ګولۍ سره نهٔ کړم - زهٔ به هیڅ کله خپله
تورسرې ورندار کنډه نهٔ کړم - زهٔ به هیڅرې خپل
وریرونه په لارو کوڅو کښې نو ګړې و نه ورنکړم - خبره
دے کهٔ زما بچي نه وي ، خبره دے کهٔ زما په جایداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے
کنه ؟ د رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او د
سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما
وينه ده - زما مټې دي - نو..... خپله وينه هم څوک
په خپله توييوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه
پخپله بېلېکوي ؟ ...... نه نه داسې نۀ شي کېدے - داسې
به هيچرې اونۀ شي - زۀ به هيچرې داسې اونۀ کړم ......
سپفور د مزکې آمدن څۀ تول خو پخپله کېږه کښې نۀ
اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي -
نو..... اے نابوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد
نۀ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي
نۀ ده ؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه
نوړئ راشوکوې ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښۀ ښکاري -
خو زۀ ؟ زۀ به هيڅ کله د سپفور ماشومان پړدوکوڅو
کښې لوغړېږ وته پرېږدم ..... توبه خدايه توبه د دې
ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مۀ بنده وې - اے لويه خدايه
شکر دے زما زړۀ کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سړه
يخ کړو..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زۀ به
محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څۀ د هر
چا جاېداد او نه خونۀ وي - زۀ به دا اوګڼم چې زما جاېداد
هډو وُنه - زۀ دومره بې همته خو نۀ يم چې کښې د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو دپاره به روزي نشم پیدا کولے - شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ......؟ اوس ځم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشیر دَ سپغوړ دکوټې نه واپس کید وچې په دې کښې هغه په قلبي پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشیر ته پیک په لاس اولید و نو پوے شو چې د شمشیر څه ارادې دي - خو .... شمشیر زر تو پیک اوکې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپغوړ ته ورتر غاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته تو له قصه تیر ه کړه سپغوړ هم شمشیر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو دټو ئې اوژړل ... قلبه ئې راستنه کړه - شمشیر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او چې پلچه غرمه کیده نو پلچ کرپه پولو پټو پرے اېښے وه .....

دَ سپغوړ دَ مزکې نه ئې دَ شمشیر حصه بیلوله - او خلق ....؟

خلق حق حیران وُو چې دا څه دو او څه اوشو -؟

خو ا ے رو نو حیرانېن ئې هم - د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه نرمیږے هم شي - دغه دَ غوښې زړونه پستیږے هم شي - په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي - خو کاش چې مونږ دَ غوښې په دغه پوټکي کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت اوده جذبات راویښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د زهرو په ځاے د ګوړې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوو په خپل زیاتي پښېمانه کړو - په خپلو ناروا موئې نادمه کړو - په خپلو بدو ئې شرمنده کړو -

خواږه رونړو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دښمنۍ په یوې خوږې درنې او نهٔ شلېدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - کهٔ چرې یو قاتل په دې خبره په سره سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونهٔ کړي - دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښېماني ده نو بیا د پښېمانه کېدو نه څهٔ فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تېر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... روژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر یو څو گھړۍ ژوند .... دا ژوند کهٔ ډېر خوږ دے نو په څنې څنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر وړکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په ژوند کښې هنګامې را پیدا کوُو - رنګینئ را پیدا کوُو - ګني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په مخ کني یو انسان داسې هم چې دغمٔ په زړهٔ به څهٔ غم نهٔ وي ؟ دَ دغه په زړهٔ کښې به څهٔ ارمان نهٔ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک نا قلاره دي - نو بیا ، ژوند تریخ شو که ؟
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ شي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لیونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به روتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې ؟
رونړه د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا ..... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لیونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اور بلېده او د اور د غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو و - ..... او انتقام
... د چا نه ؟ د یو داسې څيز نه چې هغه خبرې له شوې کولے -
د دغه څيز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه وُ - خو
بیا هم جمالې بس د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه څيز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه ووېمه جمالې ..... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته ، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بيو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې د اهر څه د مور ولۍ د جذبې نه د ډېرې
مجبوريتيا د کبله کړي دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه...
څوک څه خبر دي چې ديوې مور په زړه کښې د اولاد دپاره د مينې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې يوه مور په خپل
اولاد څومره مينه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې بيو د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه
غېرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوے و چې
لونګ ئې نامه وه - روښو د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے و - په څه ښوا خون ئې لوے کړے و - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې يتيم پاتې شوے و - او د خپل ګنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وو - پردي
خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمع چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوډوي .... د جمالې
په زړه کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به ئې را برابر وله -

او یوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالي ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سیند کښې ډوب شو " .... دې آواز د جمالي دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه - د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندروُ چې په جمالي راګوزار شو -

رو نړی ! زۀ درته د جمالي د هغه بچي واره چغو - هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونی لیونی منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسوان ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو او شوکول - دا ټول نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولے - ځکه چې ماسره دومره دردنړی لي الفاظ نشته چې د هغې د سپړو سیپړو کوکارو نقشه پکښې را ځائے کړم - ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالي غم ته ئې وراغوندم - ماسره دومره حوصله هم نشته چې زۀ درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ ښړ کړم -

یو زړۀ جمالي ته او وے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته او نۀ لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او زوئے دواړه په یو رنګ مرګ مړۀ شو - خو جمالي د زړۀ ښه ټپوس او کړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردئ د پاره کښي د اظهار حق ادا کړي ؟ او دا حق کۀ ادا شي نو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي ؟ نه دا اور داسې نه سړېږي. دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي. او نن ... زه دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ. او دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نژدې نه کړو. ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو. ژبه يې داسې اوچه وه لکه لرګے. لکه د سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې. خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالۍ ته يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارۍ ..... آخر تر کومه پورې ...

تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله. تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په ږوزولو وه. آخر حوصلې جواب ورکړو. د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو. د نزکدن علامې شروع شوې. جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت يوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته رانيوو ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له تيله ورکړو. او په سترګو سترګو کښې يې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غيرت پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اړيکې مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم. پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ....

او بيا څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو. جمالي خپل انتقام پوره کړو. مرګ له غاړه غړي ورغله خو څاڅکے اوبه يې د حلق نه تېرې نه کړې. او هغې د اوبو نه خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیانډو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لېږ په خپلو ګړېوا نو نوکښې سرو نه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَمیاسندو

سره کوي -

اے دَ ځوانۍ په نشه مستو زلموتېو مهٔ کوئ کوے دَ

مور سره ضد ونه قصد ونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ زړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لويه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه کښي

دهر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده- او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکي

(اسویلي) روښتیا رو - ملا لا بانګ نه وو وېلی - ټوله دنیا په خوب اوده وه .... چپه چوپتیا او بوګنوونکي خاموشي .... نه د سپوغیاں او نه د چڼ چڼو آواز - کله کله به د یو نیم چرګ آواز په دې خوشې بېړه یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو او زما د ویرې نه خوره ووس زړګې به په څه قدر چې راغونډ شو .... د اوبو وارمې وو - یوګوم په اوګه پښې ابسله پښې تُند تُند پښې ته روان وم - لا در اته سمه نه ښکارېده - په خپل دلیل تلم ... چې لویې ادیرې ته ورسېدم نو ...... څه فریاد غوږ مې تر غوږه شو .... او فریاد .... زړه بوګنوونکی فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړه مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف کړې - بابا ګان مې را او لړزول - په دې ادیره کښې زه څو ا هم څو څو ځله ویرېدلې یم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب عالم ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو دېښندي واخستم - د کرکنې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فریاد په لوري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېده و د زړه ژاټل نه راوتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کاڼي بوټي وُنې غنې هر څه په فرياد وُو - داسې معلوميده
چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نو ځکه دا سې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه ددې فرياد د اوريدو
د پاره په بوګنيدونکو قدمونو رو رو سا ښوولې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه دا ښکلے د کړکۍ شاته ناست وُم - شپهٔ
ساعت تير شو - رڼا رو رو را خوريده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښپو کښې لا هغسې دم نهٔ
وُ ..... چې رڼا ښهٔ را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد
په لوري روان شوم .... فرياد اوس کم شوے وُ. څهٔ ګورم
چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
پښې ئې په نکريزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې يو درزا وکړو.
په سترګو مې تياره را غله ..... دا ؟ دا خو د شيرين قبر دے.
د ځوانې مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د اِکې
يو زوے شيرين - هغه شيرين چې تيره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رژولي وُو .... هغه شيرين چې د جمالې ديو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شيرين د جمالې ديو نظر کتو ته
مځکښې په دې خوشې بيابان کښې د خاوړو ددې څلي د لاندې په خوږهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستي د شيرين د وادهٔ شپه را په مځکښې شوه.
څو مره خوند وُ د شيرين په وادهٔ کښې .... څو مره په خوشحالۍ

خوشحالۍ سره د شیرین ډولۍ راوړلې وه او بیا دوارهٔ په شپه
هغه تر تېره ما سخته پورې شیرین په ځېر کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاک کپ لګولې وُ - او بیا مونږ هغه کوټه په تلو
مجبوره کړو - چې څهٔ څوک به ستا په انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکې غوندې شو او کوټه روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کوټه ډېره تادې وه - د هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې
وې چې جمالې ته یې کول غوښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړې وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جمالې
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې ځغنې نیولې روان وُ چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوټې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هاو په ورومبې ډز شیرین پرځې
راپرېوتو - جوړې د زړهٔ په سر لګېدلې وُ - د هغه زړهٔ په سر چې
کوم د جانان د لیدو د پاره ناقراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت د جذباتو نه لبرېز وُ ، د هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو -
او چې د ځړې خلق ور رسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جمالې نوم وُ - ......
شیرین ساورکړه - د زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
د جمالې مخ اولیدو او نهٔ یې ورته د خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
د شیرین مور لکه د لېونو لاسونه یې کړې - پلار یې سرتور سر -

او پښې ابله پښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سپین په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائې چې "اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د هېچا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان مو بس ؤ چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
حشر جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غبر ختو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حیرانه وه چې دا څه وُو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راؤرسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غوندې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پتون کښېښودو - ګونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په ژړو ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ښکلو ښکلو اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څنګه ئې
ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شافې بېبو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې ددې سره د شیرین د پاره دود اوښکې هم نشته .... د جمالې په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کرېکه یې اوو هله او بې هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین مور پلار ناوې جماله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کټ کښې یې ورواچوله -

رونې! دېر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه - سباله ماښکر چې کېږو نو د شیرین جنازه پورته شوه - د ځوانې مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د اکې یوزوے جنازه - د یوې ښې د زلمي جنازه .... مور پلار په وازه خوله ژړل - هر چا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه .... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر یې جوړ شو او هم هغه د واده څهرې په قبر اوغوړولے شوه .... خلق د کلي زوړ نه سړو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه دیوې ښې ناوې جماله ده چې بېګاه یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم - ماوے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د اکې "یوې ښې ناوې" څه بس دے کورته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنزدې شوم نو جمالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې .... "شیرینه - بې وفا شیرینه! دوه خبرې دې هم راسره او نه کړې او لاړې - دا ده ستا هغه مینه؟ د روغږ نه چې مینه دې

بیا لیلې نشوه نو لافې دې څه له کولې؟ بې وفا دومره نه وې را ښکاره
شوې وې چې د واده په شپو کښې خوږې یادې قدرله وې
نیمه نوا زلمیه داسې زر سرور شوې - زړه سپېره دې چا ته
پرېښودم -

شیرینه ماخو د ځان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه -
ماخو ځان له د خوشحالیو لوئې محل جوړ کړې وو - بې وفا څنګه دې
د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې
چې دا زړه مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکلي واده په
دغه شپو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي -
ستا دې زما د ښېښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه
خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله
او د سلګۍ سره دیوې شیبې ناوې بخه وه - او چې اومې کتل
نو په سترګو کښې یې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -
(راسوپلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړه مې غوښتل چې په
چغو چغو اوژاړم زړه مې غوښتل چې لاړ شم شاقې ببو راولم
او ورته اوښایم چې جماله سپېره نه وه - راشه اوګوره د جمالي د سترګو
نه اوښکې راتوېږي شوې داسې اوښکې چې ته له ادیره یې اولېږدوله،
داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ و - شل کاله وړاندې چې کوم سېلاب راغلی و او د کوم سېلاب یوې څپې چې ملاله د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان و -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوی د ملالې په غېږ کښې پروت وژړېدو - د ډېر ساعت نه یې او چې سلګۍ وهلې څو اوس داسې غلی شوی غوندې وه ملاله نه د ځان د حاله خبر وه او نه د زوی د حاله - په مزکه یې پرلتا وهلې وه او زوی ورته په غېږ کښې پروت و - د ملالې کړېوان پرانستی و - بې بس سر - خېرنه څڼه - داسې معلومېده چې لکه د ملالې کړېوان هغه ځول پرانستی وي - کوم چې د سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدای خبر چې په هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلډین نن سحر هغې ته کړې وه - او کومه یې چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه - نو د هغې زړه یې ناقلاره کړو - د هغې دنیا یې تاره کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لړه

ډېره تسلّي کوله چې دَ ماشوم زوړتُیا په وجه دهغې زړهٔ ته وه - هغه هرڅهٔ به دَ سترګو په رپ کښې په طوفان کښې لاهو شو - خو ګل دین دَ هرڅهٔ نه بې پروا دَ افیمو په نشه کښې نیم ویخ او نیم اودهٔ وُ - هغه دهیڅ نه نهٔ وُ خبر - ګل دین موچي وُ - په کلي کښې به یې دَ زوړو پېزار مرمت کولو - دَ افیمو نشې دَ هغهٔ نه په ځوانه ځوانۍ کښې بوډا جوړ کړے وُ ...... ملاله په ښېغلتوب دَ ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبر وه - او کله کله به چې د کلي ښېغلو دګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او جواب به یې ورکړو چې خیر دے دَ وادهٔ نه مخکښې هر ځلمے داسې وي اوچې وادهٔ اوکړي نو بیا ...... بیا یه کهٔ خېرې هرڅهٔ سم شي ...... او دَ وادهٔ نه پس څهٔ موده ګل دین سم دم وُ .. دَ ملالې سره یې ډېر ښهٔ تعلق وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لاړ روان شو سپکې سپورې - سټغې خبرې او رټل - هر وخت یې په نهٔ څهٔ خبره بدې ردې ویل دَ ګل دین عادت شو - او یوه ورځ خو یې چې ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو دګل دین په دې زیاتي دَ ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسېده ... او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول دَ ملالې تقدیر شو - دې ټولو ناراموته ملالې غاړه ایښودلې وه -

دا هرڅه هغې زغمل څو ..... یو دا خبره؟ دا خبره هغې
نهٔ شوه زغملے دا هغې نهٔ شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سیند کښې د سېلاب یو پې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... "هغه" نهٔ دے څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نهٔ شوه اورېدے - او هرکله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړهٔ توره شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه اوس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیات ؤ د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نهٔ د هغې دپاره ښهٔ وه نهٔ د ګلدین
دپاره او نهٔ د هغوي د ماشوم بچي دپاره ښهٔ وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نهٔ وه لکه
چې څو او وه څو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه؟ ملالې نهٔ
غوښتله چې خاوند ورته څهٔ داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه، هغې خاوند
نهٔ شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره وېرېده چې
د هغهٔ په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نهٔ اخسته .....
ان سکر هم هغه چې د کوره وتو بو په نهٔ څهٔ خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې یښهٔ چې اووهله او په تلو کښې چې د
ریښې غوټۍ تېره لهجه کښې اووے «حرامو نې» او د
دې ټکې په اورېدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ را غله
کومه چې د دېر طوفان دَ را تلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان را غلو .... سېلاب
را غلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورځنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې ..... دَ سحر نه ماښام شو څو طوفان د کمېدو یا دَ
اوو ړېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې چې دَ دروازې دَ لړې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... دَ ملالۍ دَ زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه
دَ هغې خیال وُ چې جوړ موچي ګلدین را غلو، او خدائے خبر
چې ولې نن دَ هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لړې کړې وه - په
کور کښې کوټه روبهٔ نهٔ وې - دَ جمالۍ سره فکر شو چې دَ هغهٔ
د را تلو نه مخکښې دَ سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي
نو بیا به کټه شي ..... هغې ماشوم زوئے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر دَ کوټې نه اووته دَ وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته دَ اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُ چې منګے به
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پښلتوب ورته

را مخکښې شو. په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دا لاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نهٔ وه -
دوه کاله اګاه ویه چې ملاله منګي په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره روبوله. اوس نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلدین خیال او د
ګلدین سره د ژوندون د پسکی په تړلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېده
څو هغه ټول خیالونه او څو بوونه څو نن دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو. چپ چاپ خلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تادۍ منګے ډک کړو او
په تند و تیز مونو کورته را روانه شوه او چې کورته را غله
نو ماشوم یې ډېر ژړېدلی وُو. ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کړوبخ
کېښودو. ماشوم یې را واخستو خپلې سینې ته یې را جوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته. د ماشوم سینې ته به
رانژدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېدو. هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړهٔ را ټول غونډ ی
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلدین موچي د پښو دوچې په لاس په کوڅه
را ننوتو. او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووے .....

درتن کار نه ؤ دا غلے - بس دومره پیسي مي کتلي وي چي
ځان له مي ایښم او د چاښو د پاره مي دا پیسې دا وړل »
ګلدین په دالان کښې خپل د موچي توب د سامان صندوقچې
کښښودو او د پیښو دوه جوړه یې ملالۍ له ورکړه او ورته یې
اووے چې زه حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم
..... ملالۍ دوه جوړه د ګلدین نه واخسته په چارګۍ یې کېښوده
او بیا یې ماشوم په غېږ کښې واخلو او د سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښو
دوه جوړه یې پرمخې د چارګۍ ته راګوزار کړه ..... پښې توے شول
او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چاے
د څه نه څښم - اوس که ګلدین راغلو او خبر شو چې
پښې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې تېر ما سختې ماد کوره او باسي - او چې د کوره مې
او باسي نو زه به چرته ځم - زه به کوم خوا ته ځم - زه به د
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په
حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې
یې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تاجوړه ؤ تول ورځ
کښې یې سینه نه وه څښلې ..... سینه یې ډکه وه - د
ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نورې سوچ او نه کړو
خو دوه جوړه یې راواخسته او زر زر یې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دېګ کښې تشې کړې - پښتې لرګي په نغري سوره کړه ....
او په څهٔ ساعت پس چې ګل دين د حُجرې نه را غلو... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پيالئ
او چاے جوش ئې راوا خستل او ګلدين ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدين پيالئ ډکوله او پيالئ به ئې تشوله - ملالې په کښه
سترګه ګلدين ته کتل .... د هغې زړهٔ غوښتل چې را پاسي او
د ګلدين د خولې نه پيالئ راوُشوکوي او ورته اووايي چې
ګلدينه مهٔ کوه .... دا څهٔ کوې - دا چاے مهٔ څښه دا چاے
چې په کومو پښو کښې پخې شوي دي هغه پښې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړهٔ چا ورکړے وے - دا
تولې خبرې که د هغې زړهٔ غوښتلے نو هم کولے خو ئې نهٔ
شوې کنه .... د هغې په زړهٔ يوه تياره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څهٔ وُو او څهٔ راپېښ
شو - دا نور غمونه کنې لږ وُو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپېدا کړو ..... ساک ترې نه سيلئ اوړے
وُ - ما شوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړهٔ سترے شو - ګلدين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختئ سره ئې ملالې ته اووے...
څهٔ له ئې ژړه وې پښې ورکړه کنه".... پښې؟ پښې ورکړم
د څهٔ پتره ورکړم ..... دا سينې ته ئې وا چوه کنه؟ .....
په سينه کښې څهٔ دي - تا چې کوم پښې راوړې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو توی کړل - او ماتاله چاړه د خپلې سینې په پښو کښې
پټې کړې - هغه ګل دین د کټ نه را ټوپ کړو - جخته د کټ
سره نږدې ښخته پرته وه - هغه یې راوچته کړه او چې را
خطا یې کړه نو ملاله څو څو ځله ځو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
ټپه کړیکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
د زوی د سرنه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګل دین ؟ ګل دین را پاسېدو - ملاله یې د
چو نتهقې نه اونیوه را ووچته یې کړه - د هغې مخ په وینو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګل دین ورته اووې چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه یې - څه او څه د دې
کورنه چې کوم څوا دې خو ښه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوی راپورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سیلاب راغلی و - سیند په غورزنګ و چپه
په راتله او چپه به کښېناستله ... په دې کښې یوه چپه
راغله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وی هغه
مور چې دې یېدلې نه وه - چې د هغې په سینې دې څېرې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وایي چې اې
د دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زه دې دلته په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځانے ودرکړم او ملاتې خپل زوے په سینې پورې کلک له
نیولے د غه چیپې ته ځان او سپارلو او د غه لوېې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله
دَ ستړې ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان او انسانیّت

(اسوېلے) ..... دَ دې دنیا په څنګ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پکښې تنهاکي جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوي زړونه

دَ ډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا يې سترګې کوغالوته ړېبوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا يې دَ سترګو تور په سپين بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې د ځيل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ يې ځواني دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه يې په اورستي شوي دي -

څو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې بنسکلو او ښائسته ځواني مړکانو

دَ ځيلې بوډۍ مور

دَ ځيلي زړهٔ چاودې مور دَ ځيلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ښه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ زړهٔ دَ تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې دَ ګلاب په رنګ شهیدانو غوندې

دَ پلار دسترګو نه بارَوان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې دَ سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې دَ ګلاب په رنګې

شېمه غوندې شاه زلمو غوندې دَ خپلو کوندو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سلګۍ دَ اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے دَ خپلې مور دَ سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې دخپلې غم ژپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے دَ خپل پلار دَ زړهٔ ټکوړې ګلابه -

تهٔ کښې دَ خپل بوډا پلار دَ سترګو نه روان

دَ رنګو رنګو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې دَ ژوند مدګرې ګلابه تهٔ دخپلې تورسرې

دَ پرهر پرهر زړګي نه دَ زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو غوندې ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د ستر کو او ښکے خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ

کوي او ته ......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په ستر کو کښې اوښکې

نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د نېلي مور په تندي کښې د خفګان

ګونجې نهٔ شوې لیدے.

تهٔ به د پردو پلارانو دپاره دادوې

تهٔ خو به د پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې د اسې غلے پروت یې

اوس دې ولې د اسې د صبر څادر اغوستے دے؟

اے د یې غمی په خواږهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سرداره ورته

کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي

کښې څهٔ چې په توله څخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې.

ستا خو پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ بوړې ځخت

نیولے دے - په هرچا ستا ګمان کوي

د هرچا په څخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا دَ تندي دَ نقشونو په شان نقشونه موندل ډېر ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده .

ځکه چې ستا دَ تندي نقشونه ډېر

دَ رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار ډېر دَ ورکې په شکل ګڼلې دے - او په دې شکل

ګڼلې ئې دَ هر مخ جائزه وا خسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل دَ هر انسان جائزه ئې وا خسته

ډېر ګلابه ستا په رنګې مخ دَ بل چا نشته

ډېر ګلابه ستا په رنګې تندے دَ بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم دَ بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وایمه چې ستا پلار به

ستا دَ تندي دَ نقشونو ارمان دَ ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو دَ پلار کو نهٔ ملا چرې پیدا شوے

کهٔ مړو دَ مور پر هر پر هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته دَ خپلو تور سرو ښځې ګرېوان او بېرسرونه ښکاره

کېدے شوے نو دَ مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وُ -

دَ پلار دَ سترګو نه روان دَ اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

دَ قبر نه په را وتو مجبور کړے وے ډېر ګلاب په دا سې ډوب

اوده شوے دے چې هغه دَ پلار دَ سترګو نه دَ اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېلاب نه وينې - چې هغه ته د خپلې تورسرې څېرې كړېوان
او بېر سرنه بنسكارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د يوې خبرې
جواب هم نشي وركولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
كړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور نا قلاره زړه ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څه د دې دپاره ونيكې
نه څخوي چې كني ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړه دا ورا
ويجاړ كنډر كور دې بيا آباد كړې ستا مور دا هم نه غواړي چې
ته دې بيا زړے ماځيګر مُسكے مُسكے په كوټه را ننوځې او د
مور زړه دې درباندې بيا راتول شي .

ګلابه ستا مور هم لكه د نورو ميندو په رنګ مور ده
د دې هم په زړه كښې بس اكي يو ارمان دے
يو داسې ارمان چې د پوره كېدو نه دے
تو څه اوكړې د خپل زړه نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .

ځكه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم كوي او فرياد هم
دعا هم كوي او تپوس هم
چې ګلابه بچيه سر راپورته كړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دواؤ، صرف د دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زه دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نه کوم

بیا به دې د خوب نه نه راویښوم

بچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په ګولۍ، د زړه د سر د پاسه ځونه وے لګیدلے هئ ؟

ته خوږ شوے ځونه وے هئ ؟

چې تا سلګۍ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زاړ شه . بچیه ! تا زما انتظار ولې نه کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هیره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به د مورنه د تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

ګلابه ! سر دا پورته کړه . بچیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زه درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نه څڅوي -

زه درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نه اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای ته دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ستړې کړي - او د لته
تا سره نږدې - ستا په څنګ کښې اوده شم
چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څو اپه څوا اوده شم - او چې داسې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څو مره تسلي اوشي - او ستا څو به وور زړه به هم زما
په راتلو را ټول غونډ شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلي او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څو مې داسې یوازې پرېږدونشي ......

رونو - خوږ رونو ! د ګلاب د ژوند درد په لې قصه به
دا وخت نه چېړم . د هغه د شسه سرې توپ پاته به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څو ګونډي انسان په سینه کښې سړې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغدار کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم ګنې د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې پښتون سره هم ګنې څوک داسې دوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانهٔ شته - ډېر داسې د ناپوهو پښتانهٔ شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په څپ سیلاب کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوا خوږو انسانانو په وینو خپلې منګولې سرې کړي -

نهٔ پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زهٔ خو د داسې خو نړو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زهٔ خو د دغه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون د پاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلئ او بې غیرتئ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وهٔ ..... بنې آدمان خو د دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نهٔ پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان کوره ډېر په مشکله پېدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بنې آدمان قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بنې آدمان ټوټے شه -

رونړو دغه عظیم انسان - دا د پاک زړهٔ خاوند - دا د مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب، .... د نن نه څلور کاله اګاهو یوه ورځ ..... د ماښام په څره کښې .... سترے ستومانه په تندو

ټټر و قد مونږ د ښارنه کورته راروان وُو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه نو ځکه د ګلاب زړهٔ څه بې واره غونډې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېدو نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې
ګولئ د تماچې د شپېلئ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا ..... بیا د
مور نیازبین روئے یوه سلګئ اووهله او د هغې د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو قو راوُچلېدل -
ټول راغلل - وایه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښنې آبله پښنې داسې کونتې را روانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تماچې درېو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وُه ....
مور راغله - خپل نیازبین روئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیدو نو ...... رونږ هغه نقشه زهٔ نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ د ګلاب د مور د بونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلي .... لوی ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... څو په ژړا څو چې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د خپل زوی، په وینو لړلي سر په خپل پښتون باندې ایښودلی وه - او په ژړا کښې یې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا څو څه جرم نه وُ کړے چې ظالمانو درله دومره لویه سزا درکړه - تا څو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې ویلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وینا ګنې دومره لویه سزا وي"......

دوېښو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب د مرګ او شول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو خندا نه ده شوې هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د ګلاب د تور سرې آهونه سا وړه نه شول -

څو اسے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اسے د ګلاب نیا غلیه پلاره فریادونه دې په قلاړ کړه - او اسے د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے ..... بنی آدم مړکېدے شي څو انسان نشي مړکېدے - ګلاب انسان وه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او ماحول خلقو له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یوه مینه وه - یو محبت وه یو خلوص وه، نو مینه او محبت چرې هم نه مړي -

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري ......

. بختورې دي هغه میندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زېږولي دي. بختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوی کړي دي. بختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان ارمان د څښتن توب نوم ور پورې دی ..... او ځکه خو زهٔ دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندي وي. او اې شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې تهٔ به خوا خپل خدای په خپلو رحمتونو کښې رانغښتلي يې. نو اې خدایه بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

؎ علمه یو تر بل ځار به شي

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي. هېڅ پته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه. تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږمو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دي ژوند؟ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې ؎

علمه یو تر بل ځار به شي

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو داسې څوک چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلي، د دې خلقو اندازه لږه واخلي. دا څوک چې اوګوري چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل نه قربانیږي. څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي. څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي. او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري. په سلو کښې یو کس به کني داسې وي، په

ژړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې دهغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نومې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؛
..... زما په خیال نو ناممکنه ده - زما په خیال نو ناشونې ده .....
نشته دغه زموږ په زړونو کښې مینه نشته، زموږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... موږ دوستي کوو، موږ تعلق ساتو،
موږ ورور ولي کوو، خو د دغه دوستۍ، د دغه ورور ولۍ او د
دغه تعلق مزې دومره لږ وي، چې صرف په "مړ قربیږه مړو شیږه"
لوظونو باندې او شلیږي - د دې دوستۍ مزې دومره لږ وي، چې
په ډیره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات ځت به مې هیرنشي - او څنګه به مې
هیرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه
کم نه وه، د احمد په زلمی توب کښې هم د کوټې ایښودو ځاے
نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وو، دواړو د دوه ویشتم کال
په څو کاټ قدمونه ایښودلي وو، دواړه دیو کلي وو، دیو کندي
وو، او دواړه یاران هم وو، .... شپه ورځې یو ځاے ګرځیدل -
یو ځاے کښیناستل او یو ځاے پاسیدل وو .... دواړه ښه دوستان
وو، ډیر نزدې دوستان .... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په ښیره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په ښیره ناسته
وه ..... خبرې کړمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمیدې

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوټې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائې ګرځېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د کپور لندې اوچو رلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ اوپړپېدو .... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور سرتوره را غله .... په زوئې راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وهٔ - او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو د مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت خو د آسمان نه کانړې ورېدلے وے، خو.... نهٔ مزکه روچاؤده، او نهٔ د آسمان نه کانړې او وربېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به د آسمان نه کانړې ورېږي - دا ګنې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست د زړهٔ په سر اوویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په سر ویشتلي دي اؤ لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د یوې کونترې د سره زاره وي،.... نو ځکه خونهٔ مزکه پرق چوي او نهٔ د آسمان نه کانړې ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه تېر شو،..... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مورهم ورله د واده هغه جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د واده په بیا نګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله لنګی یې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده د واده څهره ترېله ..... د ګلاب مړ ے ، لکه د واده د زلمي خاوُرو
ته او سپارلے شو...... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئ په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا درنګتېغ غبږ وي ..... ګورو
به چې ترڅو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
ترڅو به یې پلار هره ورځ د زوئ د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او ترڅو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مرګې څخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو .... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه
پېشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لوېو
لوېو فولادي تمبو شاته ، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ایله شونډه یې شنه
شوې وه ، چې په سر یې لا د واده څهره نهٔ وه ترېلې - چې لا په پالنګ

نه وه اوریدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نه وې ناري کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، د احمد مور هم د زوئ د ټکرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د رور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوئ د واده خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څه لاړل تالا ترغه شول، د شګو کوټنۍ د سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندوني لاړو .... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې د راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وه چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وه، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د یوې لحظې د پاره هم نه هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د احمد دوست نه وه، ..... دوست ئې وه، یار ئې وه، خو ..... د دې باوجود هم د ګلاب قاتل وه ..... رو نو د پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وه .... او احمد؟ د احمد په وجود کښې ساه نه وه، تک زیړ سکه کور کمان، ګونګړه سونګړه توره بیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! اوښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته، د هرچا نه يې بخښنه اوغوښته، او چې زغم يې تمام شو، نو سترګې يې پټې کړې، آوازې يې ورو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول... رونو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او رونړو په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې د داسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان د داسې اوازنه ساتې د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې ټول عالَم به خواږهٔ خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئ احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ وي - او چې څه وخت د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - ياالله توبه - ياالله اَل اولاد مې د داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خړه د احمد مړے کلي ته راورسولے شو، .... څټ يې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ختم نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا روماله ئې سور ساتلې وه، چې دَ وادهٔ د شکرېزو په شپه به پرې احمد له ګچه کوته کړي - دَ احمد مور هم زوئ ته دوادهٔ جوړه وا غوستوله اود وادهٔ قوله او ګنګله ئې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په مخ باندې ئې دَ زلمي توب ښکلي نښانې ځرګندې ښکارېدې -

دومره د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولې - الله دې احمد او ښخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب هم او ښخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے رونړو! اے دَ ځوانئ په مینه مستو رونړو - اے دَ غفلت په خوب اودهٔ رونړو دخدائے خاطر اوکړئ چې لږ سارهٔ خوړئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل کهٔ هر څو اسان دي خو انجام ئې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالی هر مسلمان ساتې - داشئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت راپیدا کړئ دَ انسان سره مینه اوکړئ چې خدائے در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه مو ښائسته شي -

عالمه یوتوسل زادېزئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تربور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغېدې شوې نو ما به د اوښکو په ځای په وینو ژړلي وې - د زړه زخمونه که په ژړا جوړېدې شوې نو ما به په رښتو رښتو ژړلي وو - خو دا زما د زړه زخمونه چې زړه يې ناقلاره کړې يم - او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه يې خندا راښکوّلې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېدې شي او نه په انګولا -

تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نه وي راپيدا شوې - تر څو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نه وي رانزدې کړې نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نه شي راپيدا کېدې - سکون نشي راپيدا کېدې - اطمينان نه شي راپيدا کېدې او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې د غم او افسوس رنړې اوښکې ځليږي - اې لويه خدايه دا انسان ولې داسې چې مينې شو - د انسان د زړه نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتې شو - انسان خو لا هم حيوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اې لویه خدایا دا به تر کومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښې - تر کومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اې لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قایمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځای جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانژدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه او ګوري چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه او ګوري تربور زمونږه رور دې - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ متې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دې - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدې شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار یدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څني څوک چاړه راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هېڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نه مني چې یو رور دې راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د ټربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د ټربور
په کرګین نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ټربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ټربور زمونږ
خپل میراث خوړ کړي - ټربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هر څه زغملے شي خو خپل میراث خوړ نشي زغملے - هر څه برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به ټربور ته د دشمن په سترګه نه کتل - ټربور به مونږ خپل رور خپل
خوږ خوږے رو خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډیرې خونې ورانې کړې - ډیرې تورسرې ئې کونډې کړې ډیر
ماشومان ئې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتیږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماښکس نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخېل مخ د تاترې دغرنه د پناه کولو دپاره په تُندي تُندي مخ په قبلې روان وهٔ - مارغان او کارغان په بېړه خپلو خپلو جالوته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وهٔ - د مارغانو په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېنے په لاس را ووتو - په خولو کښې جب جُوب وهٔ - په تندي ئې لاس کېښو تم پړېوتنه ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وهٔ نن ملوک خان د پړ ستړے ستړے وهٔ - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوٌ هم د جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې څهٔ چل وو چې نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په خبرو کښې داسې ورک وهٔ چې د پړ وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدایا ایمان مې نصیب کړې" لاسونه ئې په مخ را ښکل او ښغ کورته را روان شو - خدائے خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے سپفوړ داسې د پړ په زړه را اوریدو - لکه چې د پړه موده شوې وي چې خپل نیازبین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې د سپفوړ سره خبرې کولې را روان وهٔ او چې د شهید کنډاؤ نه را اُوړېدو نو ناڅاپه د پوددل خان د تماچې د نلۍ نه سرې ګولۍ کډ... ې لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې یخې شوې - ګولۍ یخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے - چغ ق. رله ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدايا ايمان مې نصيب کړې"

ملوک خان ښهٔ ځوان وهٔ - او دغه ښهٔ او ښکلے ځوان د پوردل خان ترېور وهٔ - ترېور! چې مونږ ورته د بيړې بوړ وايو - ترېور چې مونږ ئې د دشمن کنو - د پښتو په لغت کښې ترېور د دشمن دويم نوم دے - حالانکې د خدائے په نيت د انسانيت په نيت ترېور دشمن نهٔ دے ورور دے - ترېور د بيړې بوړ نهٔ دے ملاتړ دے - ترېور د يو نيکهٔ اولاد دے او د يو نيکهٔ وينه ئې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نژدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسيده او خپل د ترهٔ زوے ئې شپږ ډزې اوويشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - د بدو چارو ئې منع کړے وهٔ - خبرې ډيرې ښې وې خو کهٔ ملوک خان نهٔ وے کړے - دا خبرې کهٔ بل هر چا پوردل خان ته کړے وے نو خير وهٔ خو د ملوک خان دا حق نهٔ وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان ترېور وُ - او د ترېور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوويسته چې د ترېور په سينه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوړ هم خپل پلار جوړې ډېر يادېدو - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفوړ نهٔ وهٔ خبر چې د هغهٔ پلار د ترېور ولۍ د سره ذار شو - تېر ماسختن چې د ملوک خان مړے کور ته راوړلے شو نو ماشوم سپفوړ د پلار لاره

ته په کتو کتو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې په ځې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ تول له ننداره ليدله ځکه خو ئې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو ئې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راويښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپڼ غور ژوند يوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې تول عمر به د دهٔ په ماشوم شوندو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کينه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنيا په مونږ جنت شي - آمين

وړه بابا

(اسوېلے) دنیا د غمونو کور دے - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپېڅلو ماما داسې لېونے سپېلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپېڅلو ماما داسې څېرې گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپېڅلو ماما جامې شلېدلې دي - دولت شته خو سپېڅلو ماما لېونے سپېلنے گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے د هر مرض دارو نهٔ دے، دولت د هر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېننو روڼو راشئ دَ سپېڅلو ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپېڅلو ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جایېداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څه تنگ یوے کړم روڼو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې او وېم روڼو، چې راشئ، اے په دنیا مېننو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ .... دولت ته جنگکي او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ضمیر و نه مهٔ ځخېږي کوئ، ځکه چې دولت هېڅ ثمین نهٔ دے، دولت هېڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے۔ هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایېداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوږ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وو، نن به ئې دَ سپفوږ ماما د دردمنلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څومره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے - انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوږ ماما هم هغه تماچه دې خپلي کېږ ی ته راړولے وے، یائې د خپل زړهٔ سرته نېولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیږو ته تلے وے، خو سپفوږ ماما نهٔ سرته تماچه ونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے۔ د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفوږ خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خیس زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نېغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوږ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوږ ماشوم زوئے شکور راغلو

..... [illegible] د تماچه [illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ کے هن؟» ..... په دې به ډزې کوو بنه» ...... «لاکه چې زهٔ په ډزې اوکړم» ...... نه چې چې تهٔ لوے شې نو بیا به پرې ډزې کوې بنه» «نامالا اوس لاکه زهٔ پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مډکوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې ډزې کوم»

«نهٔ منع کیږې؟ کهٔ ورانےکوې نو اوبه دِلم»

اؤ سیفور خان تماچه راواخسته، دهغهٔ دا خیال وهٔ چې تښته ده او د زوے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - اوپه دې کښې ډز شو، .... ماشوم پرڅخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وی بابا بیا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه دَ حلال کړې چرگ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه..... او سیفور هم په وینو لیت پیت زوے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانژدې کړو،.... ماشوم په وار خطا سترگو دَ پلار مخ ته اوکتل، اوپه سترگو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وې بابا- پام چې بل ډز اونهٔ کړې بابا» ...... او یوه سلگئ ئې اووهله .... او د دغه سلگئ سره ماشوم شکور دَ پلار په غېږ کښې یخ پخ شو- مور ئې په مخ رابانډې کړې، د سرو ښتهٔ ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سیفور خپل ماشوم زوے هم هغه رنگ په سینې پورې

نیولې وه .... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومېده چې لکه سپفور ځکه ماشوم زوې په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټرپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټرپونو سر شو .... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه یې ښکل کړو، په دواړو سترګو یې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوې وینې، د خپل نیاز بین زوې وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله یې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه یې او وهله - جامې یې او شکولې او لاړو په کوڅه
او وتو .... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ یې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
یې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوې مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدا ے خبر چې تر څو پورې به لیونے وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، ښتې سترګې زوړند سر، لکه چې د څه په تلاش
کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اؤ! سپفور ماما د څه په لټون
کښې دے .... د سپفوره ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا
کیږي، .... خو اے بد قسمته سپفوره ماما، شکور به پیدا نه شي-
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نه دي راغلي، هغوي بیا نه دي پیدا شوي- نو ته څه
له زوړند سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سروهلې بروهلې
ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې.... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زه څه او وېم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ څکه
ته لېونے شوے؟ څکه ته داسې سروهلې بروهلې ګرځې؟

اے روڼو! اے ښتنو روڼو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ- دا د وسلې نه
تاسو څه جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپاد غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اودلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخره وګرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو- د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،

مه کوئ روڼو بې ضرورته وسله مه ګرځوئ- هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ښوني دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسري ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې د ګل کېدو نه اګاهو اورزولي - نو اے د وسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا د دې غمځپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پښتوب په هغو توب بدل کړي - د دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او د دې غم - مصیبت او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جایداد - په عقل ستا د رنړ علاج ګران دے - هغه چا تېره کړې ده چې -

د خدائے په لوئے کرم به کېږي
ن
په عقل ګرانه ده زما د جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اَحمد

(اسوېلې) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خفګان تا ته زما قدرت نه وي کم کړے وهٔ …… کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پټۍ اېښودلے وے - ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لږې قلارې کړې وې …… خوشحالهٔ اوکړم …… زهٔ هیڅ نشم کولے …… ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي …… زړهٔ هغه خوګېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي …… سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالو تلے وي …… ته څومره بد قسمته ئې احمده! …… ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي …… چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ما ته دا خیال زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - …… ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے …… زما د شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي …… زهٔ منم چې آفتاب ستا زوئے دے …… زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکوره وه …… زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئ وهٔ ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پیټے لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې څټېې اخستي
وُو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پرشوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئ وهٔ .... او مشرے زوئ د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاه هو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ ه خوب اودهٔ شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد.... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غږېږ ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدي ..... راځه بوره راځه ....

د آفتاب د قبر په خاورو اوښکي مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا ظلمې شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ...

روښو! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیوال دے نرو چکے کمزورے سرے دے ..... خو دې نرې نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوي حالات به پرېږدو - زاړه واقعات او زاړه حالات به نه رایاده وو..... خو د نن نه نخلس ورځې اګاهو دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سائیکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله ملګرو سره سکول ته روان شو ..... تر لو ورځې په سکول کښې سبق ووېلو او ماسپښین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د کلي په لور را روان شو ..... د تیرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وو ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وو ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وو ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ویل .... خو چې د مېچنۍ پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه میله لرې وو ..... نو د مخې نه یو ټرک تکه راجل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه خونړي تورک لکه ديو مست
ځاتهي بيا د خپلو پايو د لاندې چخړي کړے وه ..... يو درز
اوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غوندې کړيکه يوه زړه
بوګنوونکې غوندې کړيکه راپورته شوه .... څومره هيبت
وه په دغه کړيکه کښې څومره درد وه په دغه کړيکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړيکې تو د خواؤ شا موجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې
غړېدو .... په وينو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے و
...... د ماشوم آفتاب سر د خونړي تورک پايو چخړي کړے
وه ...... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا زړه بوګنوونکې ننداره
اوليده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دے ښکارېدو چې لکه مسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نه وے چې آفتاب
يو بې پرواه دراپسور د خپل تورک د پايو د لاندې چخړي کړے
دے ...... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تورک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې رامنډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په زړه تياره راغله ..... مور بې هوښه
شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو ... مور دغه سينه

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه، دَ ځان د حاله بې خبره
کوره پروته وه، او پلار سر توری سر او پښې ایله پښې دخپل زوے
دکټو دپاره په منډه را خلاص وه .... دونی هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ دو غه نقشې دلیدو او اوریدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر دپاره جدا شو...
شهید خاورو ته اوسپارلے شو.... مور دیرې وپنا کانې وکړې ....
ډیرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه، دآفتاب دَ
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه؟ .... دَ تهرک
دیو د داپسور لینې غونډې بې احتیاطی ..... د تهرک د د داپسوری
لینې غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... دیو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ تهرکونو او لارو د داپسورانو وران کړل .... څومره
کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونړو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میانډې بورې کوئ پلارانو ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کونډې کوئ .... دا ولې دَ تورسرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے دَ تهرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې دپاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جُرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

اے د هغې تحریک خاوندہ چې آفتاب دې د خپل تحریک دلاندې چخړې کړے وۂ .... تۂ څۂ خبر ئې چې احمد بېګاہ د باران سیلئ او طوفان دا هیبتناکہ شپہ دا دہ د خپل زوئے پہ قبر پہ ژړا تېرہ کړې دہ .... تۂ څۂ خبر ئې چې د دۂ د زړۂ نہ څومرہ فریادونہ ختلي دي ..... تۂ نۂ ئې خبر چې د دۂ د زړۂ د تل نہ را ختلو سوؤ لوؤ فریادونو بېګاہ د قبرستان مړي هم آرام تہ نۂ دي پرېښودلي ..... احمد مجبور وۂ .... هغہ پہ دې زول او طوفان کښې خپل نیاز بین آفتاب پہ دې لوېې څو شي بیابان اد یرہ کښې یوا ځې نۂ شو پرېښودے ..... نو ځکہ څو پہ نیمہ شپہ کښې را غلے دے او د شهید زوے پہ قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تحریک خاوندہ، را شہ لږ د احمد د زړۂ پہ برخو کښې او ګورہ چې ستا لېږي غونډې بې احتیاطئ پہ کښې څومرہ پرهرونہ جوړ کړي دي .... زۂ دا منم چې دا بہ د آفتاب پہ قسمت کښې وو - دا بہ د آفتاب پہ تقدیر کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تحریک دا پوره پہ دې دلیل بہ تۂ الله کښې د پہ حضور کښې د سزا نہ بچ شې - نہ تا نہ بہ ستا د غفلت او ستا د بې پروا هئ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ بہ تا لہ د خپلو کړو سزا درکوي او اے احمدہ دا پاسہ - را ځہ چې کور تہ لاړ شو مړي چرې پہ ژړا نۂ دي ژوندي شوي - تا لہ دې خدائے صبر درکړي او ستا پہ زخمي زخمي زړۂ دې الله د خپل فضل او مهربانئ پټئ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسویلے) سحر شي، ماښام شي، ماخیګر شي ماسختن شي
دَ ژوند ګـړۍ کمیږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګړۍ کمیږي . ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره
روان دے .... څوک خپل منزل ته رسیدلي دي او څوک بس ور رسیدونکي دي
د چا د ژوند ډیوه ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډیوه بس په سلګو
ده ..... دَ ګل کیدو په انتظار ده ..... دَ مړکیدو په انتظار ده .....
بس دَ باد یوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا یوه نرۍ غونډې چپه
به ئې ګل کړي ..... او بیا ....؟ د دې آبادۍ او ودانۍ د نیا نه به ....
د غمونو مصیبتونو او تکلیفونو دَ دې د نیا نه به ..... د دې ښکلي ښائسته
او د نګینې د نیا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشیا ته اورسي..
د قبرستان هغه چُپې چُپیا ته اورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به
د منونو منونو خاوُرې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بیا ....؟
بیا به د غه تور لحد کښې ..... بیا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې ....
نهٔ څوک دَ فریاد اوریدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اوریدو شته
نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګیرنې .... زوے نشته چې د فریاد
سره را منډې کړي چې .... " ولې بابا... څهٔ تکلیف دے درته . سر
درله او منډم پښې درله او منډم " .... لُور نشته چې د وی سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د خپر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردي نشته ..... یو ځان .... یو د لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرې دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختئ اسانه وي .... تور تیپ لحد به رالره روخانه کوي
عمل به راته د لحد نه سړې سوړتیکې جوړه وي .... سور تنور به راته
سړې نه جوړه وي ..... او په دغه سوړتیکو به مونږ تر قیامته و
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام
دے رونړو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ رونړو
چې هغه سختئ ځان ته آسانې کړو .... راځئ رونړو چې د لحد سړې سوړتیکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او باسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام را پیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څهرې په ځائے د انسانانو د سترګو نه رڼے رڼے او پاکې پاکې اوښکې
څڅېږي شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د مینه ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مینې د اوښکو سیالي نشي کولے ... را ځئ
رونو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر هسکے شي ..... را ځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... را ځئ چې
هم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څهٔ جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا موږ د ګلګچونو ..... پچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار مو پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... سنغه لاره مو پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر تر کومه به موږ دغسې ټکرې خورو ....
تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... زه په وروستو هڅم
هم نشته .... زه په شا هڅم هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچه کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ډور ډېر ډور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ په کار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ دپاره لړمانان شي .... دَ یتیم حق به راته خاماران شي ..... دَ
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر دَ لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده ، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده ، ناجائز کاروبار پرېږده ، ملاوټ پرېږده ، غل بازاري پرېږده -
کهٔ ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... دَ یتیم په سر دَ مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دونو اوورېږئ د یتیم دَ ژړا نه
..... دَ یتیم د سترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو کورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مښتېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے .... مرګ؟ .... د هر ژوندي په

قسمت کښې لیکلې دے .... نو دا سې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیارتیا
ده؟ .... دا سې حقیقت نه بې پرواه کېدل کښې عقل مندي ده؟ ......
نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلې - دې ته عقل مندي نشي وئیلې
.... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او دَ دې
غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر ... ډېر ....
اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته
اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه!
ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان
په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې
دَ ژوند په خوند پوهے شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپنځین شي ماځیګر شي ما سختن شي
د ژوند ګړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library